

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Οἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
σεύς εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
τονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ορέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Φέρμπον, (συνέχεια.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
— *Emma Ferruggia*: Η ΚΑΒΟΤΑ ΤΟΥ ΧΑΝΤΕΛ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίς

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,5
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
'Εν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἀἴξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ
'Ἐτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστο-
μάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομη-
τῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθή-
ωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' Ἔ-
τος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι
τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ
ἀκοπή ἢ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐ-
παρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγ-
ραφομένους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ^α τοῦ συνεργάτου ἡμῶν
Σάβωπον, κομψότατον τομίδιον, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου
καὶ ὀραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου
Γρίνου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ^α καὶ τὸν
ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400
σέλιδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡ-
μῶν κ. Γρ. Δ. Σεροπούλου.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Β'

Ο ΛΑΘΡΟΦΡΑΣ

Ὁ Γεώργιος ἐξήγαγε τὸ ὀρολόγιόν του
καὶ εἶδεν ὅτι μόλις ἦτο ἑνδεκάτη. Βαδί-
ζων δὲ βήματι βραδεῖ ἵνα καταβῆ εἰς τὴν
πόλιν, ἔλαβε μικρὸν ὕψωμα γῆς, φρακτώ-
μενον ἐκατέρωθεν ὑπὸ διπλῆς σειρᾶς σπάρ-
των.

Τὸ μέρος τοῦτο ἦτο ἐκτεθειμένον εἰς
τὰς καυστικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Καύσων σφοδρὸς, ἀποροφώμενος ὑπὸ
τῶν συνεστραμμένων καὶ ἀπεξηραμένων
σχοίνων, ἐβόμβει ὡς τὸ στόμα καιομένης
καμίνου.

Ὁ Γεώργιος ἀνεζήτησε διὰ τοῦ βλέμ-
ματος σκέπην τινὰ ἵνα καταφύγῃ. Κατὰ
τὸ ἄκρον ἀρκιᾶς συστάδος δένδρων, ἀνε-
κάλυψε στέγην ἐρυθρὰν, καὶ ὑπεράνω τῆς
θύρας εἶδε κλάδον πρίνου, τὸ σύμβολον
τῶν ἀγροτικῶν καπηλείων.

Κατηθύνθη λοιπὸν πρὸς τὸ μέρος ἐ-
κεῖνο καὶ κατῴρθωσε μετὰ πολλῆς δυσ-
χερείας νὰ φθάσῃ εἰς δύσβατόν τινα ὁδόν,
ἔνθα ἦτο ὀκδομημένη οἰκία, τῆς ὁποίας
τὸ πρόσωπον ἦτο ἀρτίως κεκονιαμένον,
καὶ τὰ παράθυρα νεωστὶ βεβαμμένα πρά-
σινα. Τὸ ἐξέχον μέρος τῆς στέγης ἐκο-
σμεῖτο διὰ τριῶν σφαιρῶν πυραμοειδῶς
τεταγμένων καὶ δύο ράβδων τοῦ σφαι-
ριστηρίου χιαστί. Πέριξ δὲ μεγάλοις
γράμμασιν ἦτο γεγραμμένον :

Οἶνοι, καφές, ποτὰ, γεύματα.

'Ἐπὶ δὲ τῆς ἐπιγραφῆς ἦσαν ἐζωγρα-
φημένοι δύο ἄνδρες καθήμενοι πρὸ τρα-
πέζης καὶ συγκρούοντες τὰ ποτήριά των,
ἔν τινος δὲ βαυκαλίδος ἀνέβρυν ὀρμητι-
κῶς ποτὸν ἀφρώδες, ὑπ' αὐτὴν δὲ κιτρι-
νοῖς γράμμασιν ἦτο γεγραμμένον :

'Ἐντευκτήριον τῶν φιλησῶχων.
Πουρτοῦς κάπηλος.

Ὅπισθεν τοῦ καπηλείου ἐξετείνετο κη-
πάριον διηρημένον εἰς μικρὰς σκιαδάς.

Ἡ ἐν τῷ μέσῳ δενδροστοιχία ἐχρησί-
μευεν εἰς τοὺς παίζοντας παταλίνδα, τὰ
κοινῶς λεγόμενα τσοῦνια, καὶ εἰς τὸ ἄ-
κρον τῆς δενδροστοιχίας ὑπῆρχεν αἰώρα,
ἢ κοινῶς λεγομένη κούρια.

'Ἐνταῦθα συνήρχετο τὸ θέρος κατὰ
Κυριακὴν ὁ ἐργατικὸς πληθυσμὸς τῆς Νε-
εὶλλης.

Οἱ νεοὶ ἐχώρευον ὑπὸ τὸν ἦχον ἐνὸς τε-
τραχόρδου καὶ ἐνὸς χαλκίνου ὄργανου, καὶ
ἐκ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων τοῦ δευτέρου
πατώματος ἠκούετο ἡ βραγχὴν φωνὴ τοῦ
ὀδηγοῦντος τὸν χορὸν, ἀπαγγέλλοντος τὰ
προστάγματα τῶν σχημάτων τοῦ τετρα-
χόρου.

Ὁ κρότος τῶν βαρέων ὑποδημάτων,
τῶν κροτούντων συμφῶνως πρὸς τὸν χρό-
νον τῆς μουσικῆς, ἐνέσκηπτεν ὡς βροντὴ
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἐν τῷ ἰσογαίῳ κα-
θημένων καταναλωτῶν.

'Ἐν διαστήματι ὀλίγων τινῶν ἐτῶν, ὁ
Πουρτοῦς, προγᾶστωρ ἀποπληκτικὸς, ἀ-
ποκτηνωθεὶς ὑπὸ τοῦ ποτοῦ, ἀλλὰ χαλι-
ναγωγούμενος ὑπὸ τῆς γυναικὸς του, με-
λαγχροινῆς καὶ ζωνῆς καὶ φιλοπόνου,

τοσοῦτον εἶχεν αὐξήσει τὴν πελατεῖαν
τοῦ ἐξοχικοῦ κατάστημάτος του, ὥστε
τὰ καφενεῖα τῆς πόλεως παρεπονοῦντο
πικρῶς διὰ τὴν χαλάστραν τὴν ὁποίαν ἐ-
καμνεν εἰς αὐτά. Ἐπειδὴ ἦτο ἕξω τῆς ζω-
νῆς τῆς πόλεως δὲν ἐπλήρωεν δημοτικὸν
φρόρον καὶ τοῦτο ἔνεκα ἐπώλει τὰ φοβερὰ
ποτὰ του εὐθηνότερα τῶν ἀντιπάλων του.

Πρὸς δὲ τοῦτος καὶ ὁ κηπὸς του συν-
ετέλει πολὺ εἰς τὸ νὰ προσελκῆ καὶ νέ-
ους ὑψηλῆς περιωπῆς.

'Ἐν τινι μεγάλῃ πλατεῖα, παρὰ τὴν οἰ-
κίαν του, ἴδρυνεν εὐρὺ σκηνώμα, δυνάμενον
νὰ χωρέσῃ τριακοσίας περίπου ψυχὰς καὶ
ὑπὸ τὸ σκηνώμα τοῦτο ἐγένετο χορὸς.

Ἡ εἴσοδος ἦτο μὲν ἐλευθέρη, ἀλλὰ αἰ-
τιμαὶ τῶν καταναλισκομένων ποτῶν καὶ
λοιπῶν, ἦσαν ἀνώτεροι τῶν συνήθων.

Τοῦ κύρ Πουρτοῦ μόνη φιλοδοξία ἦτο
ἡ πρόσδος τοῦ κατάστημάτος του. Ἡθελ-
λησαν μάλιστα καὶ νὰ τὸν ἐκλέξωσθαι δη-
μοτικὸν σύμβουλον, ἀλλ' ἠρνήθη.

'Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ εἶπεν ἀξιο-
μνημόνευτόν τινα ἀπόκρισιν, ἣν τῷ εἶχεν
ὑποβάλλῃ ἡ γυνὴ του βεβαίως :

«Μὲ φθάνει ἐμένα νὰ καταγίνωμαι νὰ
'Ξοδεύω τὸ κρασί μου, δὲν ἔχω καιρὸν ἐγὼ
νὰ 'Ξοδεύω λόγια. Ἐγὼ δὲν θὰ ἐκτεθῶ,
ἀλλὰ θὰ συντρέξω ὅμως τοὺς φίλους».

Ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Ὅστε τὸ καπηλεῖόν του εἶχε καταν-
τήσῃ τρόπον τινὰ πρακτορεῖον ψήφων, ὅ-
που κατ' ἀνάγκην ἐφοίτα ὁ λαὸς, οὐχὶ
βεβαίως δωρεάν, καὶ ἐγένετο κατανάλω-
σις καὶ λόγων κινδυνωδῶν καὶ ποτῶν
δεδολωμένων.

Τὸ παιγνίδιον τοῦτο ὁ προγᾶστωρ κά-
πηλος εὗρισκε καταλληλότερον πρὸς κερ-
δοσκοπίαν.

Ὁ Γεώργιος ἀπὸ τοῦ ὕψωματος δια-
κρίνας τὸ καπηλεῖον, ἐπετάχυνε τὸ βῆμα
ὡς ἵππος καλὸς ὄσφρανθεὶς τὸ διαυγὲς ὕ-
δωρ καὶ τὴν τροφὴν τοῦ ἐγγύς σταθμοῦ.

Μετ' ὀλίγων ὥραν ἦτο ἕξω τοῦ καπη-
λείου, καὶ ὠθήσας τὴν ὑαλόφρακτον θύ-
ραν εἰσῆλθεν εἰς αὐτό.

'Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ καπηλείου ἐπεκρά-
τει σικὰ δροσερά, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ
νέου, συνειθισμένοι εἰς τὴν ζωνῆν λάμ-

ψιν τῆς ἡμέρας, μετὰ πολλῆς δυσχερείας κατώρθωσαν νὰ διακρίνωσιν ἐν τῷ σκότει.

Ἐν τούτοις μετὰ μίαν στιγμὴν διέκρινε τρεῖς ἀνδρας καθημένους περὶ τράπεζαν, καὶ ἐν τῷ ὑψηλῷ καὶ εὐρυχώρῳ γραφεῖῳ, ἐφ' οὗ ἦσαν παρατεταγμένοι ἐν τάξει βουκαλίδες, γυναῖκα ξηρὰν καὶ μελαγχροινὴν, εὐλογοκοιμένην, ἔχουσαν σιαγόνα ὡς καλοπόδιον καὶ μέτωπον κυρτόν, ὅπερ ἐκόσμου ἀφέλειαι ἀκτένιστοι.

Ἐκ τῶν τριῶν ἀνδρῶν οἱ δύο ἔπαιζον δόμιον· τοσοῦτον δὲ ἦσαν ἀπησρολημένοι εἰς τὸ παιγνιδίον των, ὥστε οὐδὲ κἄν ἤκουσαν τὸν Γεώργιον εἰσερχόμενον.

Ὁ τρίτος μόνον ἤγειρε τὴν κεφαλὴν ἵνα ἴδῃ ἐὰν ἡ γυνὴ ἦτο ἐν τῇ θέσει τῆς, ἔπειτα δὲ ἐκπέμπων πυκνὸν καπνὸν ἐκ τῆς καπνοσύριγγός του παρηκολούθησε πάλιν τὴν πορείαν τοῦ παιγνιδίου.

Ὁ ἀνθρωπος οὗτος ἦτο ὀλοστρόγγυλος ὡς πιθάριον, ἢ ὡς κοινῶς λέγομεν κοντοφάρδουλος, καὶ αἱ παρειαὶ του ἦσαν τοσοῦτον ἐξωγκωμένοι, ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ του δὲν ἐφαίνοντο· ἐπὶ δὲ τῆς στιλοῦσης ἐπιδερμίδος του οὐδ' ἔχνος κἄν τριχῶν ἐφαίνετο.

Ἐφόρει περισκελίδα τεφρόχρουν, καὶ καστανόχρουν προστερνίδιον μετὰ χειρῶν.

Οἱ πόδες του ἐκρύπτοντο ἐντὸς συρτῶν σανδαλίων κεντητῶν, τὸ δὲ ἐπ' αὐτῶν παρίστα χαρτίνα χαρτοπαιγνίου ἐν σχήματι ριπιδίου ἀνοιχτοῦ.

Ὁ τερατώδης οὗτος ὄγκος ἦτο ὁ Πουρτοᾶς, ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος.

— Σὺ θὰ παίζης τώρα, Φλέρη, εἶπεν ὁ Πουρτοᾶς διὰ φωνῆς λεπτῆς καὶ ὀξείας, ἦν μετὰ θαυμασμοῦ θὰ ἤκουέ τις ἐξερχομένην ἐκ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου στήθους.

Ὁ Φλέρης, γραμματεὺς τοῦ Εἰρηνοδικείου τῆς Νεβίλλης, ἦτο ἀνὴρ τεσσαρακοντούτης δυσειδέστατος καὶ ἀπεχθέστατος.

Τὰ χεῖλη του συνήθως ἐκάλυπτον ἔλκη καθημαγμένα καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐκόλλα τεμάχια χαρτίου ἵνα μὴ τα προσβάλλῃ ὁ ἀήρ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν μικροὶ καὶ ἡ κόρη των ἐκινεῖτο ἀτάκτως, ἡ δὲ κόμη του ἦτο ἀτέχνως κεκομμένη.

Συνήθως ἐνεδύετο κοσμίως φορῶν μέλαν ἐνδυμα, ἀλλὰ τώρα ἦτο κουτσομάντικος, ἀνευ ἐνδύματος καὶ ἀνευ λαιμοδέτου.

Ὁ συμπαίκτης αὐτοῦ ἦτο πεντηκοντούτης περίπου, ἀνὴρ εὐρωστος, ἐρυθρὸς ὡς τὸν ἀστακὸν καὶ ὑπόλευκον ἔχων τὴν κόμη.

Μικρὰ ἐνώτια χρυσᾶ ἐρέμαντο ἀπὸ τοῦ λοβοῦ τῶν ὠτίων του, καὶ δερμάτιναι κνημίδες ἐκάλυπτον τὰς κνήμας του μέχρι τῶν γονάτων.

Ἐφόρει ἐπενδύτην ἀγωγιάτου, κεντητὸν διὰ λευκῆς κλωστῆς ἐπὶ τῶν ὤμων, περὶ τὸν τράχηλον καὶ περὶ τὰ περικάρπια.

Ἐπὶ ἔδρας κειμένης πλησίον του εἶχεν ἀποθέσει τὸ κασκέτορ του ἐκ κυανοῦ ἐριούχου καταβιβαζομένων καλυμμάτων τῶν

ὠτίων· μετὰ τοῦτο δὲ ἦτο τὸ κάλυμμά του χειμῶνός τε καὶ θέρους.

Αἱ χεῖρές του εἶχον τὸ αὐτὸ μῆκος καὶ πάχος καὶ ἦσαν κατασκευασμένοι ἵνα καταβάλλωσι βοῦν.

Ἐγέλα βιαίως καὶ αἱ παρειαὶ του ἐγίνοντο ἰόχροοι καὶ ὁ γέλως του ἀπέληγεν εἰς πνιγμόν.

Τὸν ὠνόμαζον μπάρμπα Μαδητὴν.

Ἄρα γε ἦτο τὸ καθ' αὐτὸ ὄνομά του ἡ ἦτο ἐπωνύμιον, παρατσούκλι, ὅπερ ἐκόλλησαν εἰς αὐτὸν ἕνεκα τοῦ τρόπου μεθ' οὗ συνήθως ἐφέρετο πρὸς τοὺς συναλλασσομένους πρὸς αὐτόν;

Ὁ Γεώργιος, παιδίον ἔτι ὢν, οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσῃ νὰ τον καλῶσι δι' ἄλλου ὀνόματος.

Ἐνεθυμεῖτο ὅτι συχνότατα τὸν ἐβλεπεν ἄλλοτε ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ πατρός του ἀπερχόμενος δὲ πάντοτε ἔλεγε : « Σύμφωνοι », ὅπερ δηλοῖ ὅτι πλήρης ἀρμονία ὑπῆρχε μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ κυρίου Καρβαγάν.

Ὁ Μαδητὴς ἦτο ξυλέμπορος καὶ εἶχεν εἰς ἔργον διακοσίους ξυλοτόμους καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ἀναλαμβάνων τὴν ξύλευσιν τῶν δασῶν ἐργολαβικῶς ἐν δημοσίᾳ ἢ ἐν ἰδιωτικῇ μειοδοσίᾳ.

Ὁ Γεώργιος ἐκάθισεν ἐν τινὶ ἀπομεμακρυσμένην τραπέζῃ.

Σιγὴ ἄκρα ἐπεκράτει ἐν τῇ αἰθούσῃ, ταραττομένη μόνον ὑπὸ τοῦ βόμβου τῶν μυιῶν, αἵτινες ἵπταντο κατὰ σμήνη μαῦρα ἐπὶ τῆς ὀροφῆς, καὶ ὑπὸ τοῦ ξηροῦ κρότου τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης κινουμένων ὀσταρίων τοῦ δομίνου.

Ἐκ διαλειμμάτων ὁμοῦ ὁ Μαδητὴς καὶ ὁ Φλέρης ἐξέβαλλον ἀναφωνήσεις ἀστείας, ὡς ποιοῦσι συνήθως οἱ παίζοντες.

Ἐν ᾧ ὁ Φλέρης ἀνεμίγνυε τὰ δόμινα, ἠκούσθη ἐν τῇ ὀδῷ κρότος ἀμάξης ἰσταμένης πρὸ τῆς θύρας τοῦ καπηλείου.

Πάντες ἀνεκινήθησαν, μάλιστα δὲ ὁ Πουρτοᾶς ἀνηγέρθη ὀλίγον ἐπὶ τῆς ἔδρας του καὶ ἐποίησε νεῦμα περιεργίας. Ἄλλ' ἡ περιεργία του δὲν παρετάθη πολὺ, διότι ἡ θύρα ἀνοίγεται ὠθουμένη ὑπὸ χειρὸς στιβαρᾶς, καὶ εἰσέρχεται βιαίως νέος τις ὑψηλὸς ἐνδεδυμένος στολὴν κυνηγετικὴν ἐκ βελούδου καστανόχρου καὶ κνημίδας μέχρι τῶν γονάτων.

Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο ἐξημμένον.

— Εἶνε ἀνθρωποι, εἶπε μετὰ φωνῆς δυνατῆς καὶ παρατηρῶν περὶ αὐτόν. Τόσον καλλίτερα! Πού εἶσαι μπάρμπα Πουρτοᾶ, πήγαινε ἔξω 'στὸ ἀμάξι καὶ θὰ εὐρῆς ἕνα ζῶον, τὸ ὁποῖον εἶνε 'δικό σου καὶ τὸ ὁποῖον κἀμνεῖς πολὺ κακὰ νὰ ἀφίγῃς νὰ περιπλανᾶται εἰς τὰ δάση μας... Διὰ τελευταίαν φορὰν σοῦ τὸ φέρνω σήμερα... Ἄλλὰ ἀν το συλλάβω πάλιν, μὰ τὸ ἕνας εἶνε ὁ Θεὸς θὰ το κοφομεσιασῶ! καὶ τοῦ το εἶπα καὶ τοῦ ἰδίου...

— Πῶς, κύριε κόμη;... Πῶς! ἕνα ζῶο 'δικό μου εἶπατε; ἠρώτησεν ὁ κἀπηλος ἐκθαμβος καὶ ἐκβάλλον τὸ κασκέτορ του μετὰ σεβασμοῦ... Ἐνα ζῶο; καὶ τοῦ το εἶπατε;...

— Αἱ! πήγαινε 'στὴν ἀμάξαν καὶ θὰ

τὸ ἴδῃς καὶ θὰ καταλάβῃς τί τρέχει, εἶπεν ὁ νέος ἀδημονῶν.

Ὁ Φλέρης δι' ἑνὸς ἄλματος ἦτο ἤδη ἔξω τοῦ καπηλείου.

Τὸ σκωπτικὸν πρόσωπόν του ἐφαιδρύνθη, οἱ μικροὶ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλησαν ἐκ χαιρεκακίας, τὸ στόμα του διεστάλη μετὰ καγγασμοῦ, καὶ ἐφάνησαν οἱ καταμαυροὶ ὀδόντες του, καταμαυροὶ ὡς μοσχοκάρφια, καὶ κροτῶν τὰς χεῖρας ἀνεφώνησεν:

— Αἰαῖαι! Ὁ Τρεχανέμης! δεμένος χειροπόδαρα, ὅταν τὸ τραγὶ πού το πηγαίνουν 'στὸ πανηγύρι!

Γρουλλισμὸς λύκου συλληφθέντος ἐν τῇ παγίδι ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ἀμάξης, καὶ ἀνθρωπὸς τις προσεπάθει νὰ ἀνορθωθῇ ἐπὶ τῶν ἀγκῶνων καὶ τῶν γονάτων του, δεδεμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν διὰ μαντηλίου μεταξίνου κακκίνου καὶ καστανόχρου, φορῶν ἐπενδύτην ἐπεραμμένον, περισκελίδα μετὰ δέρματος κατὰ τοὺς πόδας καὶ σανδάλια ἀγωγιάτου· εἶχε τὸ πρόσωπον ἰσχνόν, τὸ στόμα ἀπαίσιον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς λοξοὺς καὶ τὴν κόμην ὑπόψαρον.

— Θέλεις νὰ καταβῆς, γέρο κατεργάρη! εἶπεν ὁ νέος κόμης, καὶ ἀνυψῶν διὰ τῆς ἄκρας χειρὸς τὸν δέσμιον ὡς δέμα ἐλαφρόν, ἐβάδισε δύο βήματα κατὰ ἀπέθηκεν ὠρούμενον, ἐπὶ τινος τραπέζης.

— Μωρὲ δύναμι πού σοῦ τὴν ἔχει! ἀνεφώνησεν ὁ μπάρμπα Μαδητὴς θαυμάζων.

— Ἄλλὰ καὶ τί κακὴν χρῆσιν τῆς δυνάμεώς του κἀμνεῖ! εἶπε σοβαρῶς ὁ Φλέρης. Πουρτοᾶ, ἔλα πάρε τὸ φαλίδι τῆς γυναικὸς σου καὶ κόψε τὰ δεσμά του...

— ὦ! κύριε Ροβέρτε, ὑπέλαβε μετὰ γλυκύτητος, εἶνε πράγματα αὐτά; ἀνθρωπος τῆς θέσεώς σας νὰ μεταχειρίζεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἕνα ταλαίπωρον!

Ὁ Πουρτοᾶς διὰ τῶν χονδρῶν χειρῶν του εἶχεν ἤδη λύσει τὸν Τρεχανέμην, ὅστις αἰσθανόμενος ἑαυτὸν ἐλεύθερον ἠνωρθώθη, ἔτριψε τοὺς ὤμους του καὶ παρατηρήσας ποτῆριον πλήρες ἀπομείναν ἐπὶ τραπέζιου, τὸ ἔπιεν ἀμυστί...

— Μωρὲ δῖψα, πού σοῦ τὴν εἶχεν ὁ ἀφιλότιμος! εἶπεν ὁ Μαδητὴς. Μὰ τί ἔκαμε λοιπὸν αὐτός, κύριε κόμη;

— Ἐστῆσε παγίδας εἰς τὸ δάσος μου, δεκάκις ἐν διαστήματι ἑνὸς μηνός... Καὶ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ τον συλλάβουν... Ἐγὼ ὁμοῦ ἤμην πεπεισμένος ὅτι αὐτός εἶνε καὶ ὄχι ἄλλος... Σήμερον λοιπὸν, ἀφ' οὗ ἐγύρισεν ὁ δασοφύλαξ ἕκαμα ἐγὼ ἕνα γύρον καὶ τον ἐπρόφθασα, ἐν ᾧ ἐκάρφωνα τοὺς πασσάλους του. Ἰδοὺ καὶ τὸ δεῖγμα.

Καὶ ταῦτα λέγων ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μικρὸν κύλινδρον σύρματος ὀρειχαλκίνου, καὶ ρίψας αὐτὸ κατὰ πρόσωπον τοῦ λαθροθήρα, ὅστις ἴστατο ὠχρὸς καὶ ἀναυδος, εἶπε:

— Νὰ, ἀχρεῖε, νὰ τὰ ἐργαλεῖα τῆς τέχνης σου... Ἄλλ' ὁμοῦ ἤκουσες τί σε εἶπαν;... Δὲν ἔχει πλέον καταγγελίαν... Σὲ ἐνάγουν εἰς τὸ δικαστήριον, σὲ φυλακίζουν ὀκτῶ ἡμέρας, καὶ σε τρέφουν πολὺ καλλίτερα καὶ ἀπὸ τὸ σπιτί σου, τρῶς καὶ πίνεις καὶ ἄς τὰ κλαίῃ πού τᾶχει!...

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

Ἡ κόρη σου εἶνε ἀναγκασμένη νά σου στέλλῃ τὸν καπνὸν... Καί τί εἶχες τί ἔχασες... Σήμερα σέ συνέλαβα πάλιν. Ἐ; πῶς σου ἐφάνη, σοῦ ἄρεσε ὅταν σε εἶχα δεμένον ὀπισθάγκωνα εἰς τὸ δένδρον τρεῖς ὥρας;.. Πῶς σου ἐφάνη αὐτὴ ἡ τιμωρία;... Νὰ εἰξεύρης ὅτι εἶνε ἡ τελευταία φορὰ ὅπου σε συγχωρῶ... Ἀλλὰ ἂν ξαναπέσης 'στὰ χέρια μου!...

Τὸ ἡλιοκαές πρόσωπον τοῦ Τρεχανέμη κατερρυτιδῶθη, καί αἱ ρυτίδες ἐξηπλοῦντο ἐπὶ τοῦ δέρματός του ὡς κύματα ἐλαφροῦ θαλάσσης θαυπευμένης ὑπὸ ἐλάφρου ἀνέμου. Δὲν ἤγειρε τούς ὀφθαλμούς του, ἀλλὰ ἐσύριζε σκωπτικῶς, καί τὸν σκωπτικὸν τοῦτον συριγμὸν ἀκούσας ὁ νέος ἔγινε κατακόκκινος.

— Ἀ! κάθαρμα!... εἶπε, καί ὕψωσε τὴν στιβαρὰν χεῖρά του, ἀλλ' ὁ Φλέρης τὸν ἐκράτησε, δεικνύων διὰ νεύματος τὸν Γεώργιον, καθήμενον ἐν τινι σκοτεινῇ γωνίᾳ τῆς αἰθούσης.

— Κύριε Ροβέρτε... σὰς παρακαλῶ... ἐμπρὸς εἰς ξένον ἄνθρωπον... Αἱ, καί σεῖς, μὴ τὸν συνερίζεσθε... Πταίει ὁ ἄθλιος... Τὸ φέρισμόν του εἶνε ἀξιοκατάκριτον, δὲν το ἀρνούμαι. Ἀλλὰ καί σεῖς πάλιν ὅπως φέρεσθε, ἀντίκειται εἰς τὸν νόμον, εἶνε αὐτοδικία, εἶνε καταπάτησις τῆς ἀτομικῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐλευθερίας... Ὑπάρχει ἐξουσία, ἡ ὁποία εἶνε ἀρμοδία... Πρέπει νὰ εἰξεύρετε ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμήν δὲν σας ὀμιλεῖ ὁ γραμματεὺς τοῦ Εἰρηνοδικείου... ἀλλὰ ἀπλοῦς πολίτης, ἰδιώτης, ὁ ὁποῖος, ὡς εἰξεύρετε πολὺ καλά, εἶνε σφόδρα ἀφωσιωμένος εἰς ὑμᾶς καί λυπεῖται διὰ τὴν βίαν, τὴν ὁποίαν μετέρχεσθε, πρᾶγμα ἀνάρμοστον εἰς τὸν χαρακτῆρά σας καί ἐπιβλαβές...

— Αὐτὸ εἶνε 'δικός μου λογαριασμός, κύριε Φλέρη, εἶπεν ὁ νέος διακόπτων αὐτὸν μετὰ ὑπεροφίας. Οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν διαφύλαξιν τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν περὶ παντός ἄλλου φροντίζουν, τὸ εἰξεύρετε πολὺ καλά, κύριε Φλέρη... Ἐχω πρὸς ὑμᾶς μεγίστην ὑπόληψιν, κύριε Φλέρη, ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ ἀναμιγνύσθε εἰς τὰς ὑποθέσεις μου.

— Κάμε γαιδάρο καλωσύνην! ἐψιθύρισεν ὁ κύριος Φλέρης κατανεύων τὴν κεφαλὴν τεταπεινωμένος ἄμα καί περίλυπος.

— Καί θὰ φύγετε, κύριε Ροβέρτε, χωρὶς νὰ πάρετε καὶ τι; ἀνεφώνησεν ὁ Πουρτοῦ μετ' ὑπερβαλλούσης περιποιήσεως... Τί ἀγαπᾶτε νὰ σας προσφέρω;...

— Τίποτε, σὰς εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ νέος ἀναζητῶν ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ὑπενδύτου του.

Καί ρίψας νόμισμα τι ἐπὶ τῆς τραπέζης προσέθηκε:

— Νά, διὰ τὸν ὑπηρετὴν τοῦ σταύλου ὁ ὁποῖός μου ἐπρόσεχε τὸν ἵππον μου.

Καί ἐξῆλθε, χωρὶς νὰ εἶπῃ ἄλλον λόγον καί χωρὶς νὰ χαιρετίσῃ. Ἀναβὰς δὲ εἰς τὴν ἀμαξίαν του ἀπῆλθε καλπάζοντων αὐτῶν ἵππων.

[Ἐπειτα συνέχεια].

Π. ΦΕΡΜΠΟΣ.

Παρήλθε μικρὸν χρονικὸν διάστημα μέχρις οὗ φέρωσι τὸν φυλακισμένον, διότι ἐδέησε νὰ τὸν ἀφυπνίσωσι μετὰ πολλοῦ κόπου. Εἰσῆλθεν οὗτος τριβῶν τοὺς ὀφθαλμούς καί ὀκλάζων ὡς ἄνθρωπος ἡμικοιμώμενος.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα—τὸ ἐταστικὸν ἐκεῖνο βλέμμα, δι' οὗ ἐγίνωσκε ν' ἀναγινώσκη ἐν τῷ μυκῷ τῆς καρδίας τῶν δυστροπωτέρων κακούργων—ἀλλ' ὁ φυλακισμένος ἀντίκρουσε, χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν, τὸ βλέμμα τοῦτο. Ἡ φυσιογνωμία του ἐτήρησεν ἀπαθῆ ἔκφρασιν. Ἐδήλωσεν ἐν τούτοις σημεῖα προφνοῦς ἀνυπομονησίας ὅταν εἶδεν ὅτι πρόκειται νὰ τὸν ἀνακρίνωσιν ἐκ νέου.

Καθ' ὃν καιρὸν προσήλου τὸ βλέμμα ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας καί περιεσκόπει διὰ τοῦ ἰδιάζοντος αὐτῷ τρόπου τὸ ἐξωτερικόν του, τὴν στάσιν του, τὰς πτυχὰς καί τὸ κόψιμον τῶν ἐνδυμάτων του, τὸ σχῆμα τῶν χειρῶν του, τὴν χροιάν τοῦ δέρματός του, καί ἐν γένει τὰς μυριάς ἐκεῖνας λεπτομερείας, αἵτινες διαφεύγουσι τὸ ὄμμα ἐπιπολαίου παρατηρητοῦ, ἀλλ' αἵτινες ἐξηγοῦσι τὸ πᾶν εἰς τὸν γνωρίζοντα νὰ δίδῃ σημασίαν καί ἔννοιαν εἰς τὰ σημεῖα ταῦτα τῆς φύσεως καί τῆς κοινωνικῆς καταστάσεως:

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν εἶνε ὁ κύριος αὐτουργός, ἐσκέπτετο. Δὲν ἔχει τις λόγους νὰ φονεύσῃ γυναικὰ ἀνήκουσαν εἰς τὴν καλὴν τάξιν καί νὰ καθηλώσῃ ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῆς δάμαν πίκας, ὅταν οὗτος ἔχει χεῖρας χειρώνεκτος, πόδας ἀγρότου καί ὤμους ἀχθοφόρου. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε πληρωμένος ἀπὸ τὸν δολοφόνον, τὸν γνωρίζει καί ἐκὼν ἄκων θὰ μοι τὸν παραδώσῃ. Ὅσον διὰ τὴν δυσκολίαν τοῦ νὰ τὸν ἐξαναγκάσω νὰ ὀμιλήσῃ, αὐτὸ εἶνε παιδαριῶδες. Τὸ πᾶν συνίσταται εἰς τὸ ν' ἀρχίσω καλῶς τὴν πρώτην ἀνάκρισιν.

Εἶτα, προσποιούμενος ὅτι λαμβάνει σημειώσεις ἐπὶ τινος σημειωματαρίου, ἔμεινεν ἐπὶ τινος στιγμᾶς κάτω νεύων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἐγνωρίζεις τί ἦτο μέσα εἰς τὸ κιβώτιον, δὲν εἶν' ἔτσι, παιδί μου; ἠρώτησεν αἴφνης μετὰ φωνῆς ἡρέμου.

Ἦλπιζεν ὅτι ὁ κατηγορούμενος, προσβαλλόμενος οὕτως ἐξ ἀπίνης, θ' ἀπήντα. Ἐν τούτοις οὐδόλως ἀπεθαρρύνθη ὅτε εἶδεν, ὅτι ὁ νέος οὗτος δὲν ἐφαίνετο ἀκούσας τὴν ἐρώτησιν, ἦν οὗτος τῷ ἀπήλυθου.

— Πολὺ καλά, ἐπανέλαβεν. Ἡ τακτικὴ σου εἶνε ἡ σιωπῆ. Ἡ τακτικὴ αὕτη ἔχει τὸ πλεονέκτημά της, φίλε μου,

ἀλλὰ μὰς εἶνε γνωστὴ, καί σέ συμβουλεύω νὰ παρακιτηθῆς αὐτῆς ἀμέσως. Βεβαίως δὲν θὰ ἐπιμείνης πλέον εἰς αὐτὴν, ἀφοῦ μείνης τρεῖς μῆνας εἰς ἀπομεμονωμένην εἰρηκτὴν. Ἄλλως τε ἔχεις μέγα συμφέρον νὰ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν, διότι ἡ πεποιθήσίς μου εἶνε, ὅτι δὲν εἶσαι ἔνοχος. Βλέπεις ὅτι μαζὺ σου φέρομαι εἰλικρινῶς. Εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν δὲν ἔπαιζες ἢ δευτερεύον πρόσωπον, καί ἂν μὰς ὑποδείξῃς ἐκεῖνον ὅστις σέ ἐφόρτωσε μετὰ τὸ κιβώτιον αὐτό, ἡ ἀθωότης σου θ' ἀναγνωρισθῆ ἀμέσως. Ἴσως μάλιστα ἀναλάβω ἐγὼ τότε τὴν εὐθύνην νὰ σέ ἀφήσω ἀμέσως ἐλεύθερον.

Ὁ κατηγορούμενος ἔμεινεν ἀπαθῆς ὡς βράχος εἰς τοὺς κολακευτικὸς τούτους λόγους. Ἐν τούτοις ἀπήντησε δι' ἔκφραστικῆς παντομίμας, ἔφερε δηλαδὴ τὰς χεῖρας εἰς τὸ στόμα καί τὸ οὖς αὐτοῦ.

— Θέλεις νὰ εἴπῃς, ὅτι εἶσαι κωφάλαλος; ἐπανέλαβεν ὁ ἀνακρίνων. Λοιπὸν θὰ τὸ ἴδωμεν αὐτό. Ἐγὼ ἐσπούδασα ὅλας τὰς γλώσσας, ἀκόμη καί αὐτὴν τῶν κωφλάλων.

Ὁ πεπειραμένος ὑπάλληλος δὲν ἐκαυχᾶτο ποσῶς. Δι' ἐνδεχομένην περίστασιν, οἶκα σήμερον παρουσιάζετο, εἶχε σπουδάσει τὴν μέθοδον τοῦ ἀββᾶ Δελεπῆ! καί ἐγνώριζε νὰ ἐκφράζῃ διὰ τῶν χειρῶν ἰδέας τινάς.

Ἦρχισε λοιπὸν ὀμιλίαν διὰ χειρονομιῶν, ἦν ἐξέφρασε λίαν βραδέως, καί εἰς τὸν τρόπον ὅστε, θὰ ἐννοεῖ καί ὁ ἥττον ἡσκημένος κωφάλαλος. Ὁ ἄνθρωπος ἠκολούθησε τὰς χειρονομίας ταύτας μετὰ προδήλου προσοχῆς, καί ἔκφρασις πείσματος ἐζωγραφῆθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἠγανάκτει σφόδρα, διότι δὲν ἐννοεῖ, ἀλλ' ἐφαίνετο ὅτι πράγματι δὲν ἐννοεῖ.

— ὦ! ὦ! ἐσκέφθη ὁ ἀρχηγὸς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, εἶνε ἰσχυρώτερος ἀπ' ὅ,τι τὸν ἐνόμιζον, δὲν ἐννοεῖ ὅμως, ὅτι διὰ τῆς τακτικῆς ταύτης καταδικάζεται μόνος του. Δὲν ἠκούσθη ποτὲ κωφάλαλος εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν νὰ μὴ ἐννοῇ τὴν γλώσσαν τῶν σημειῶν. Ἀναμφιβόλως, ὁ κακούργος εἶνε κωφὸς ὅσον ἐγὼ. Θὰ ἐπιχειρήσω τελευταίαν ἀπόπειραν, καί κατόπιν θὰ μεταβῶμεν εἰς ἄλλας δοκιμάς...

Καί λαβὼν μέγα φύλλον χάρτου ἔγραψε ταχέως τὰ ἐξῆς, ἅτινα ἔθεσεν ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ φυλακισμένου:

«Ἐξαστάται ἀλόμη ἀπὸ σὲ ν' ἀποφύγῃς τὴν λαίμητόμον. Ἐὰν ὁμως ἐπιμείνης νὰ σιωπᾶς, θὰ καταδικασθῆς εἰς θάνατον καί θὰ κατατομηθῆς, σὲ διαβεβαιῶ δὲ περὶ τούτου ἐγὼ, ὅστις εἶμαι εἰδημων, διότι ἀπέστειλον ἄλλοτε εἰς τὴν Ροκέταν δέκα ἐπτὰ άτομα, τὰ ὅποια δὲν ἦσαν καί τόσον, ὅπως σὺ ἐνοχοποιήμενα».

Ὁ δυστυχὴς ἔριψε βλέμμα ἐπὶ τῆς γραφῆς, ἐμόρφασεν ὡς ἄγριος τῆς Αὐστραλίας, ὃν θέλουσιν νὰ ἐξαναγκάσουσιν ν' ἀναγνώσῃ χάρτην τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος, καί κινῶν λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν, ἀπώθησε τὸν χάρτην.

1. Ὁ ἀββᾶς Δελεπῆ εἶνε ὁ εὐφρενῆτης τοῦ ἀλαφῆτου, δι' οὗ συνεννοοῦνται οἱ κωφάλαλοι, καί τὸ ὅποῖον συνίσταται εἰς σημεῖα διὰ χειρονομιῶν ἐκδηλούμενα.

— Μὰ τὸν Θεόν! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ἂν ὁ φοβερός αὐτὸς εὐήθης, δὲν εἶνε κωφάλαλος, τότε σήμερον εἶδον τὸν μεγαλειότερον κωμωδὸν τῆς ἐποχῆς. Ἦλθεν ἡ στιγμή ν' ἀνατρέξωμεν εἰς τὰ ἔκτακτα μέτρα.

Ἠγέρθη, ἔκαμε σημεῖον εἰς τὸν ἐνωμοτάρχην, ἐξῆλθε πρὸς στιγμήν καὶ συνδιελέχθη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν διάδρομον, εἶτα, ἐπανελθὼν, κατέλαβε τὴν πρὸ τῆς τραπέζης θέσιν του καὶ ἤρχισε ν' ἀναδιφᾷ ταχέως τὸ βιβλίον τοῦ σταθμοῦ.

Ὁ κατηγορούμενος, ὄρθιος, ἐν μέσῳ δύο χωροφυλάκων, δὲν εἶχε ποσῶς κινήθῃ, οὐδὲν ἀλλὰ μετέλλαξε τὸ ἀπαθὲς καὶ πληρῆς ἀνίας ἦθος αὐτοῦ.

— Λοιπὸν, εἶπεν αἰφνης ὁ ἀρχηγός, βλέπω ὅτι ἠπατώμεν. Σ' ἐξελάμβανον ὡς δραπέτην καταδίκον, τὸν ὅποιον πρὸ μηνὸς ζητοῦμεν, τώρα ὅμως βεβαιούμεν, ὅτι τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου δὲν ὁμοιάζουν οὔτε μὲ τὸ ἀνάστημα, οὔτε μὲ τὴν ἡλικίαν σου. Ἢμπορεῖς ν' ἀναχωρήσης, παιδί μου.

Ὁ κατάδικος δὲν ἐκινήθη ποσῶς.

— Ἀφήσατε αὐτὸν ἐλεύθερον, σεῖς αὐτοῦ, ἐπανελάθεν ὁ ἔμπειρος ἀνακριτής, καὶ δόσατέ του πρὶν ἀναχωρήσῃ ἐν ποτήριον οἴνοπνεύματος.

Οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες διηρωτῶντο ἀλλήλοις, ἂν ὁ ἀρχηγὸς ὠμίλει σπουδαίως, ἀλλ' ὁ κατάδικος ἔμεινεν ἀπαθής. Τότε ὁ ἀρχηγὸς ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν ἐνωμοτάρχην, ὅστις ἴστατο εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσας, καὶ ἐπυροβόλησεν ἐν τῷ ἄμα εἰς τὸν ἀέρα. Εἰς τὸν κατηγορούμενον δὲν παρετηρήθη οὔτε τὸ ἀκούσιον ἐκείνο σκίρτημα, ὅπερ ὁ μᾶλλον ἐμπειροπόλεμος στρατιώτης δὲν δύναται νὰ καταστείλῃ εἰς τὸ ἀκουσμα ἐγγυτάτης καὶ ἀπροόπτου ἐκπυροσοκροτήσεως. Μόνον, ὅταν ἡ ὀσμὴ τῆς πυρτιδὸς προσέβαλλε τοὺς ῥώθωνάς του, τότε ἔτριψε τὴν ρίνα καὶ ἐστράφη, ὅπως ἴδῃ πόθεν ἤρχετο ὁ καπνός.

Τὴν φορὰν ταύτην τὸ πείραμα ἦτο ἀποτελεσματικόν.

— Ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι εἶνε κωφός μὲ τὰ σωστά του, ὑπετονθόρυσεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἀποτετακρημένος, καὶ πολὺ φοβοῦμαι μήπως ὁ οὐτιδανὸς αὐτὸς μᾶς ἀνοιξῇ δουλειάς.

Εἶτα, τύπτων τὸ μέτωπον :

— Πρέπει σήμερον τὸ πρωὶ νὰ ὑπάγω νὰ ἴδω τὸν γέροντα Λεκὸν, εἶπε χαμηλοφώνως. Ἄλλος ἀπὸ αὐτὸν δὲν ἠμπορεῖ νὰ μᾶς ἐξαγάγῃ ἀπὸ αὐτὸν τὸν λαβύρινθον.

— Ἐνωματάρχα, ἐπανελάβε μεγαλοφώνως. Στείλατε τὸν ἀνθρωπον εἰς τὴν φυλακὴν καὶ τὸ κιβώτιον εἰς τὴν Μόργην... Ἐλθετε, ἰατρέ, δὲν ἔχομεν πλέον ἐργασίαν ἐνταῦθα.

Δ'

Ἡ κρηπίς τοῦ Κοντῆ εἶνε ἡ εὐθυμότερα τῶν Παρισίων, αἱ μεταξὺ τοῦ Νομισματοκοπέου καὶ τοῦ Ἰνστιτούτου ἐγειρόμεναι οἰκίαι, εἶνε αἱ εὐθυμότεραι τῆς

κρηπίδος τοῦ Κοντῆ, καὶ αἱ προνομιούχοι αὐταὶ οἰκίαι δὲν ἔχουσι βεβαίως οἰκήτορα εὐθυμότερον καὶ εὐτυχέστερον τοῦ κυρίου Λεκὸν δὲ Γεντιλῆ.

Ὁ φέρων τὰ δύο ταῦτα δυσανάρμοστα ὀνόματα εἶνε γέρων ζωηροῦ ἐξωτερικοῦ, πληρόνων τακτικὰ τὸ ἐνοίκιον τοῦ κομψοῦ ἐνδικοιτήματος, ὅπερ κρατεῖ εἰς τὴν τρίτην ὄροφν ἐπὶ τῆς προσόψεως, καὶ ὅστις θεωρεῖται ὡς κύριος ἀρκετῶν εἰσοδημάτων. Εἶνε ὁ πρῶτος, ὁ ἀξιαγαστότερος, καὶ ὁ ὑποχρεωτικώτερος πολίτης τῆς συνοικίας ταύτης, ἐνθα ἀπεκατέστη πρὸ ἐννέα ἐτῶν. Εἶνε ἐπίσης ὁ τακτικώτερος εἰς τὰς ἐξείς του. Προγευματίζει, ἐξέρχεται, περιπατεῖ, ἐπανερχεται, δειπνᾷ καὶ κατακλίνεται εἰς ὦρας τακτικῆς. Τὴν μεσημβρίαν ἀκριβῶς ἀπαντᾷ τις αὐτὸν ἀναζητοῦντα παλαιὰ βιβλία ἐπὶ τῆς κρηπίδος, μεταξὺ τῆς γεφύρας τῶν Τεχνῶν καὶ τῆς Βασιλικῆς γεφύρας, τεσσαράκοντα λεπτά μετὰ ταῦτα βλέπει τις αὐτὸν ρίπτοντα ψυχία εἰς τοὺς κορυθαλοὺς τοῦ Κεραμεικοῦ, οἵτινες τὸν γνωρίζουσιν ἤδη καὶ ἔρχονται καὶ κάθηνται οἰκείως ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Τὸν ἐπίλοιπον χρόνον μετὰ μεσημβρίαν διανύει ἀλιεύων ὑπὸ τὴν πρώτην ἀψίδα τῆς γεφύρας τῆς Ὀμοιοῖας.

Τὴν Κυριακὴν μόνον τροποποιεῖ τὸ πρόγραμμα τῶν διασκεδάσεών του. Ὁ υἱὸς του ἔρχεται καὶ προγευματίζει μετ' αὐτοῦ, εἶτα διέρχονται τὴν ἡμέραν καὶ δειπνοῦν εἰς τὴν ἐξοχὴν μετὰ τινων φίλων του. Διότι ὁ κύριος Λεκὸν δὲ Γεντιλῆ ἔχει υἱόν, ὠραῖον νέον εἰκοσιπενταετῆ, ὃν ἀγαπᾷ τρυφερῶς, καίτοι δὲν βλέπει αὐτὸν ἢ ἀπᾶξ τῆς ἐβδομάδος.

Ὁ υἱὸς οὗτος ἔλαβε τὸ δίπλωμά του ὡς διδάκτορος τῆς Νομικῆς, καὶ λέγουσιν ὅτι σκέπτεται ν' ἀγοράσῃ τὸ συμβολαιογραφεῖον, εἰς τὸ ὅποιον ἐργάζεται ὡς πρῶτος γραμματεὺς. Ὁ πατήρ του δὲν θὰ δυσκολευθῇ νὰ πληρώσῃ τὸ τίμημα, διότι εἴκοσιν ἐτῶν οἰκονομίας κατέστησαν αὐτὸν πλούσιον, καὶ περιπλέον κατώρθωσε νὰ προπαρασκευάσῃ εἰς τὸν υἱὸν του πλοῦσιον συνοικέσιον, ὅπερ ἐντὸς ὀλίγου λαμβάνει πέρας.

Ἀπολαύει λοιπὸν τοῦ σεβασμοῦ, τῆς ὑπολήψεως καὶ τῆς συμπαθείας τοῦ οἰκοδεσπότου του, τῶν γειτόνων καὶ τῶν προμηθευτῶν του, καίτοι οὐδεὶς γινώσκει ἐπακριβῶς τί ἔκαμεν ἄλλοτε, μήτε πῶς ἐκέρδησεν ἢν κέκτηται περιουσίαν. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐνησχολήθησαν ὀλίγον, ὅπως ἀνερευνήσωσι τὴν καταγωγὴν του, καὶ ἐζήτησαν ν' ἀνιχνεύσωσι τὸ παρελθόν του, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀφίξεώς του εἰς τὴν κρηπίδα Κοντῆ, ἐρχόμενος, καθὰ ἔλεγεν, ἐκ τῆς ἐπαρχίας. Ἐζήτησαν προσέτι νὰ σκώψωσι τὸν τίτλον τῆς εὐγενείας, δι' οὗ ἐκόσμηι τὸ ὄνομά του, καὶ δις ἰσχυρίσθησαν μάλιστα ὅτι ὁ κύριος Λεκὸν ἐγεννήθη ἀπλῶς εἰς Γεντιλῆ, καὶ ὅτι καθὼς τόσοι ἄλλοι, ἐχειροτόνησεν ἑαυτόν, ἀνευ τῆς ἀδείας τοῦ σφραγιδοφύλακος, ἄρχοντα τοῦ χωρίου του. Ἄλλ' αἱ κκεντρεχεῖς αὐταὶ διαδόσεις ἔπυξαν ὀ-

λίγον κατ' ὀλίγον, διότι ὁ νέηλος ἔχει κερδίσει ὅλων τὰς καρδίας, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς θυρωροῦ αὐτοῦ, ἧτις τὸν ἀπεκάλει ἀπλῶς : κύριον Γεντιλῆ.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὀλίγον τὸν ἐμελέλην, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐκαυχῆθη ποτὲ ὅτι ἦτο εὐγενής. Ἀπ' ἐναντίας προσεφέρετο πάντοτε μετὰ μεγίστης ἀστυκῆς ἀπλότητος, δίδων θωπευτικούς κολαφισμούς καὶ γλυκίσματα εἰς ὅλα τὰ μικρὰ τῆς συνοικίας, συνομιλῶν μετὰ τῶν καταστηματαρχῶν ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ἐργαστηρίου των καὶ μηδὲν ἀπαξιῶν νὰ πληροφορηθῆται περὶ τῆς θέσεως τοῦ ἐμπορίου των. Τοιοῦτῳ τρόπῳ ἦτο μᾶλλον ἐνήμερος τῶν ὑποθέσεων των συμπολιτῶν του, ἢ τῶν ἰδίων, δὲν ἔκαμνεν ὅμως χρῆσιν τῶν πληροφοριῶν, ἂν ἐλάμβανεν ἢ διὰ νὰ πράξῃ τὸ καλόν. Διηγούντο εἰς τὴν γειτονίαν, ὅτι ἔμποροι, εἰς στενοχωρίας χρηματικῆς περιελθόντες, ἐσώθησαν ἐκ τῆς χρεωκοπίας χάρις εἰς δάνεια, ἀπερ τοῖς ἔκαμεν. Ἀνέφερον μάλιστα δύο ἢ τρεῖς οἰκογενείας, τῶν ὁποίων ἐμάντευσε καὶ ἐθεράπευσε τὰς μυστικὰς πληγὰς.

Ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ Θεῖα Πρόνοια.

Ὁ ἀγαθὸς ἀνθρωπος ἐγνώριζε πολλὰ πράγματα, διότι ὑπὸ τὴν πλαστὴν προσωπικότητά του ἐκρύπτετο ὁ θαυμαστότερος ἀστυνομικὸς ἀνιχνευτῆς τῆς ἐποχῆς μας. Ὁ κύριος Λεκὸν δὲ Γεντιλῆ δὲν ἦτο ἡ ὁ διάσημος Λεκὸν, αὐτὸς ἐκεῖνος, οὗτινος τὰ κατωρθώματα διηγήθη, πρὸς μεγίστην τέρψιν τῶν ἀναγνωστῶν αὐτοῦ, ἐξοχος καὶ πολὺκλαστος μυθιστοριογράφος. Δὲν ἠθέλησε ν' ἀπαρνηθῇ τὸ ἀληθὲς ὄνομά του, διότι δὲν ἠρῳθρία δι' αὐτό. Τὸ ἐμήκνε μόνον ὀλίγον διὰ νὰ λησμονηθῇ, μᾶλλον δὲ διὰ νὰ συντείνῃ εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ υἱοῦ του, τὸν ὅποιον ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ ἐγκατεστημένον μετὰ τινος ἐντίμου οἰκογενείας.

Ἄλλως τε ἡ περιουσία του δὲν ἦτο φαντασιώδης, ὅπως τὸ μόνον δέ, καὶ τὴν ἐκέρδησεν ἐντίμως διὰ τοῦ ἰδρωτός τοῦ προσώπου αὐτοῦ. Εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον μὲ μετρίαν πατρικὴν κληρονομίαν, πολὺ ὅμως ἀνωτέραν τῶν ἀναγκῶν του, ὑπηρέτησε δὲ εἰς τὴν ἀστυνομίαν, διότι εἶχε κλίσιν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο.

Βραδύτερον, καὶ ὕστερον ἀπὸ τὰς λαμπρὰς ἐπιτυχίας, αἵτινες ἀνέδειξαν καὶ ἀνύψωσαν αὐτόν, ὁ κύριος Λεκὸν εὐρέθη διὰ τῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων καὶ σχεδὸν ἀκουσίως αὐτοῦ, εἰς θέσιν νὰ κερδίξῃ μεγάλα χρηματικὰ ποσά. Ὅσαίς διεπράττετο, εἴτε ἐν Γαλλίᾳ, εἴτε ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, σπουδαία κλοπῆ, ὅταν ταμίαις τις ἀπεδίδρασκεν ἀποκομιζῶν σημαντικὰ ποσά, συνεβουλεύοντο περὶ τοῦ πρακτέου τὸν κύριον Λεκὸν, ὃν παρεκάλουν ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀνέυρεσιν τῶν αὐτουργῶν, καὶ τὸν ὅποιον ἤμεινον κατόπιν δαψιλῶς. Ἐν ἐνὶ λόγῳ δὲν ὑπεξαιρεῖτο ἐν Εὐρώπῃ ἐν ἐκατομμύριον, χωρὶς νὰ ἐπιφορτισθῇ ὁ κύριος Λεκὸν νὰ τρέξῃ πρὸς ἀνέυρεσιν τοῦ ἐκατομμυρίου τούτου, καὶ ἐπειδὴ αἱ ἐνέργειαι του ἐστέφαντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δι' ἐπιτυχίας, ὁ βασιλεὺς

οὗτος τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων ἐλάμβανεν ὡς ἀμοιβὴν ποσὸν τι ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, ὅπερ ὑπερέβαινε κατὰ πολὺ τὰ εἰσοδήματα ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν καταθέσεων.

Εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ζῶμεν, πλουτεῖται τις ταχέως εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦτου, διότι οἱ χρηματισταὶ τῶν ἡμερῶν μας μετοικίζουσι ἀπροσδοκῆτως, καὶ ἐπειδὴ ὁ κύριος Λεκὸκ εἶχε καταστῆ ὁ εἰδικὸς ἰατρός τῆς χρονίας ταύτης νόσου, ἣτις μαστιζεῖ τοὺς τραπέζιτας, ἔπρεπεν ἀναγκαιῶς νὰ προσπορίζηται μεγάλα κέρδη ἐκ τῆς τόσο πολυαριθμοῦ καὶ τοσοῦτον παραγωγῶν πελατείας.

Ἦτο λοιπὸν πλούσιος, κάτοχος στερεᾶς περιουσίας καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐξήρτητο νὰ γείνη πλουσιώτερος, δὲν εἴητις ὅμως ν' αὐξήσῃ τὴν περιουσίαν του, ἀλλ' ἤρκετο ὡς φιλόσοφος εἰς τὸ ὑπάρχον. Ἀπ' ἐναντίας, ἀπασαί αἱ προσπάθειά του ἔτεινον εἰς τὸ νὰ λησμονηθῇ ὁ ἄλλοτε κύριος Λεκὸκ καὶ ν' ἀντικαταστῆ δι' ἀστοῦ τακτικῶ ὅπως ὠρολόγιον, ἀναγινώσκοντος τὴν ἀφήγησιν τῶν κακουργημάτων εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῶν Δικαστηρίων, καὶ διαμαρτυρομένου κατὰ τῶν καταχρήσεων τῆς ἐξουσίας.

Ὁ ἀγαθὸς οὗτος ἄνθρωπος ἔπαιζεν ἐξ ἀνάγκης τὸ πρόσωπον τοῦτο, διότι ἐκυριεύετο πάντοτε ὑπὸ τοῦ πάθους τῶν ἀνακαλύψεων, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπήστραπτον ἔτι, ὡσάκις ὠμίλουσιν αὐτῷ περὶ τῶν δικαστικῶν ἐκείνων προβλημάτων, ἅτινα ἐπὶ μῆνα ὀλόκληρον ἀπασχολοῦσι τοὺς Παρισίους. Διεσκέδαζεν ἐνίοτε νὰ ἐπαναλαβάνῃ τὴν καταδίωξιν ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του, καὶ ἔτριβεν ἐξ εὐχαριστήσεως τὰς χεῖρας, ὡσάκις ἀνεκάλυπτεν ἔνδειξιν τινα, σύνδεσιν, ὅπως ἔλεγεν, ἦν ἡ ἀστυνομία εἶχε παραλείψει, ἢ ἐξ ἧς δὲν ἤξευρε νὰ ὠφεληθῇ.

Ἄλλ' ὁ κύριος Λεκὸκ εἶχεν υἱόν, καὶ ὁ υἱὸς αὐτὸς ἦτο ἡ χαρὰ του, ἡ ἐλπίς του, ἡ ζωὴ του. Πῶς καὶ ἐκ τίνος εἶχεν ἀποκτήσει τὸν υἱὸν τοῦτον, ὃν μετὰ πολλῆς μερίμνης ἀνέτρεφεν; Οἱ ὑπάλληλοι τῆς ἀστυνομίας οὐδέποτε ἐγνώρισαν τὴν κυρίαν Λεκὸκ, ἀλλ' οἱ ἐκλογεῖς τοῦ τμήματος τοῦ Νοσοκομείου ἐπίστευον ἀκράδαντως, ὅτι ὁ συμπολίτης αὐτῶν τῆς κρηπίδος Κοντῆ ἦτο χῆρος.

Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, ὁ νέος, ὅστις ὠνομάζετο Λουδοβίκος, καὶ ὅστις ἔγραφεν ἐπὶ τῶν ἐπισκεπτηρίων του «Λουδοβίκος δὲ Γεντιλῆ» εἶχε καταστῆ ὠραῖος καὶ κομψὸς νέος, ὑψηλός, μελαγχροινός, διακεκριμένους ἔχων τοὺς τρόπους καὶ τὸ παράστημα, εὐφυής, πεπαιδευμένος καὶ ἀβρόφρων, καίτοι ἦτο χαρακτῆρος ὀλίγον μελαγχολικοῦ. Οἱ φίλοι του ἀπεκάλουν αὐτὸν «ὁ ὠραῖος κατηφής».

Τὰς πρώτας σπουδὰς αὐτοῦ ἔκαμεν εἰς Ἀγγλίαν, εἶτα εἰς Γερμανίαν, καὶ τὰ νομικὰ ἐτελείωσεν εἰς Παρισίους. Ὁμίλει τρεῖς γλώσσας, καὶ εἶχε τρεῖς φορές περισσοτέραν μάθησιν, ἀφ' ὅ,τι ἀπαιτεῖται ἵνα καταστῆ τις τέλειος συμβολαιογράφος. Ἀπέφυγε τὰς νεανικὰς διασκέδᾶ-

σεις, καίτοι ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ὅστις τῷ ἄφινε πλήρη ἐλευθερίαν, ἐπεθύμει νὰ κάμη τὰς τρέλλας του, πρὶν διέλθῃ τὴν ἐπίσημον τοῦ γάμου θύραν.

Ὁ Λουδοβίκος, ἀπασχολημένος καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἀφιέρου τὰς σχολασίμουσ ἡμέρας εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ. Τὴν πρωίαν ὅθεν μιᾶς Κυριακῆς τοῦ δριμέου ἐκείνου χειμῶνος, ὅστις εἶδε νὰ γεννηθῇ καὶ ν' αὐξήσῃ τὸ δράμα τῆς ὁδοῦ Champ de-l'-Alouette. Ἐπεράτου κατὰ μόναν μετὰ τοῦ κυρίου Λεκὸκ πρόγευμα ἐκλεκτόν, παρασκευασθὲν τῇ φροντίδι ἐμπείρου μαγειρίσσης. Ὁ κύριος Λεκὸκ ἠγάπα νὰ διαιτᾶται καλῶς, ὡς ἐκ τούτου τὰ φαγητὰ παρ' αὐτῷ ἦσαν πάντοτε ἐκλεκτά. Λαμβάνων τὸν καφφέν, παρετήρησεν ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐφαίνετο ἡττον τοῦ συνήθους παιδρός, καὶ εἶπεν αὐτῷ γελῶν:

— Τί ἔχεις λοιπὸν σήμερον, παιδί μου; Εἶσαι σύννουσ καὶ μελαγχολικός ὡς νὰ σὲ ἔτυπεν ἡ συνείδησίς σου διὰ τὸ βᾶρος ἐγκληματικῆς πράξεως.

— Ὑποφέρω ὀλίγον, εἶπε ζωηρῶς ὁ νέος. Χθὲς τὸ ἑσπέρας ὑπῆγον νὰ κάμω ἐπίσκεψιν εἰς ἀπόκεντρον συνοικίαν, καὶ μὴ εὐρῶν ἄμαξαν, ἠναγκάσθην νὰ βαδίσω ἐπὶ μίαν ὥραν ἐπὶ τῆς χιόνος, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐκρυολόγησα.

— Μήπως ὑποφέρεις σπουδαίως, παιδί μου; ἠρώτησεν ὁ γέρον, οὕτινος διηγεῖτο ἤδη ἡ πατρικὴ μερίμνα. Θέλεις νὰ σοὶ προετοιμάσω ἐδῶ κλίνην, καὶ νὰ στείλω νὰ ζητήσω τὸν ἰατρὸν;

— Ὅχι, ὄχι, ἐψέλλισεν ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, δὲν εἶνε τίποτε. Πιστεύω μάλιστα ὅτι ὁ ἀῆρ θὰ μὲ ὠφελήσῃ.

— Καλὰ! μαντεύω, εἶπεν ὁ Λεκὸκ μειδιῶν, θὰ ἔκαμνες τοὺς ἀποχαιρετισμούς σου εἰς τὸν νεανικὸν βίον. Ὅταν μετὰ ἕνα μῆνα νυμφεύεται κανεὶς, τοῦτο εἶνε φυσικόν. Ἐ! δὲν σοὶ ζητῶ ἐξηγήσεις, προσέθεσε βλέπων ὅτι ὁ υἱὸς του ἠνέφυγε τὸ στόμα, ἵνα δικαιολογηθῇ. Ἀρκεῖ νὰ εἶσαι εἰς κατάστασιν νὰ ἔλθῃς νὰ δειπνήσῃς μετ' ἐμοῦ εἰς Βουλώνην εἰς τῆς κυρίας Λεκόντ, καὶ νὰ περιποιηθῇς τὴν δεσποινίδα Ἐθρεσίαν.

Ὁ Λουδοβίκος ἠτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ ὅτι τοῦτο ἦτο ὁ διακαέστερος πόθος του, ὅτε ἡ γραῖα θαλαμηπόλος Γερτρούδη, εἰσελθοῦσα εἶπε λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς τοῦ κυρίου τῆς.

— Ἐρχεται εἰς ἀκατάλληλον ὥραν, ὑπετονθόρυσεν ὁ κύριος Λεκὸκ. Ἐν τούτοις δὲν δύναμαι νὰ μὴ τὸν δεχθῶ. Περίμενέ με ἐδῶ, ἀγαπητέ μοι Λουδοβίκε. Μόλις ἐν τέταρτον τῆς ὥρας θ' ἀπουσιάσω. Ἐπάρχουν ἐντός τοῦ μικροῦ κιβωτίου ἐκλεκτὰ σιγάρρα. Ἄναψον ἐν καὶ τοῦτο θὰ σὲ κάμῃ νὰ λησμονήσῃς τὸν περίπατόν σου ἐπὶ τῆς χιόνος.

Ε'

Δὲν εἰσῆρχετό τις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Λεκὸκ ὅπως εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰ-

κίαν παντοπώλου, ἀποσυρμέντος τῶν ὑποθέσεων. Εἶχε τοποθετήσῃ ἐπὶ τῆς θύρας του διπλοῦν σύστημα εἰδοποιήσεως. Διὰ τοὺς ξένους ὑπῆρχε κωδωνίσκος μετὸν κλασικὸν πόδα τῆς ἐλάφου, ὅστις ἀντήχει καθ' ὅλον τὸ ἐνδιαίτημα, διὰ δὲ τοὺς οἰκείους, ἠλεκτρικὸν σύρμα, οὕτινος τὸ κομβίον ἦτο κεκρυμμένον ἐν τινὶ τῆς θύρας γωνίᾳ, καὶ ὅπερ συνεικονῶνε μετὰ τοῦ δωματίου τῆς πιστῆς Γερτρούδης, ἣτις ἦτο ἐπιφορτισμένη νὰ δέχηται καὶ νὰ ἐρωτᾷ προηγουμένως τὸν ἔπηλον.

Ἐγειρόμενος τῆς τραπέζης του, καὶ ἀφίνων τὸν υἱὸν του μετὰ τὰς σκέψεις καὶ μετὰ τὸ σιγάρρον του, ἐγνώριζεν ἐπομένως καλῶς εἰς ποῖον ἔδιδεν ἀκρόασιν, διὸ οὐδόλως ἐξεπλάγη ὅτε εὗρεν ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του τὸν ἀρχηγὸν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.

Ἐτος εἶχε παρέλθει ἀφότου δὲν εἶδεν αὐτόν, διότι ὁ ὑπάλληλος οὗτος, γινώσκων καλῶς ὅτι ὁ κύριος Λεκὸκ εἶχεν ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὰς ὑποθέσεις, δὲν ἤρχετο νὰ συμβουλευθῇ αὐτὸν ἐπισήμως, παρὰ μόνον εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις. Ὅταν αἱ περιστάσεις αὗται ἐπαρουσιάζοντο, ὁ ἀρχαῖος ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἔδιδε προθύμως τὴν γνώμην καὶ τὴν συμβουλὴν του, ἀλλ' ἠρνεῖτο ἀμετατρέπτως νὰ συνεργασθῇ εἰς τὰς γενομένας ἀνερευνήσεις, διὰ τοῦτο δὲν ἐπέμενον ὅπως λάθωσι παρ' αὐτοῦ ἐνεργὸν συνδρομήν.

Ἦτο ἐπομένως ἐντελῶς ἡσυχος περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς συνεντεύξεως, ἣν ἔμελλε νὰ λάβῃ μετὰ τοῦ ἀνωτέρου ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, ὃν ὑπεδέχθη λίαν εὐπροσηγόρως.

— Λοιπὸν εἶπε τρίβων τὰς χεῖρας, ὑπάρχει νέον εἰς τὴν οἰκίαν;

— Νέον καὶ λίαν σπουδαῖον, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Ἀπὸ δέκα πέπτε ἐτῶν, καθ' ἃ ἔξασκῶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, δὲν ἀπήντησα παραδοξότερον τούτου.

— Καὶ ἐρχόμεθα νὰ συμβουλευθῶμεν τὸν γέροντα Λεκὸκ; Φρονοῦμεν λοιπὸν ὅτι δὲν κατεβλήθη πολὺ;

— Φρονῶ ὅτι ὑμεῖς μόνος εἰσθε ἱκανὸς νὰ διεξαγάγητε τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! Ἴσως ἔχετε δίκαιον. Ὁ μικρὸς γέρον ζῆ ἀκόμη, καὶ κολακεύεται νὰ φρονῇ ὅτι διατηρεῖ ἔτι ἀκμαῖον τὸ λογικόν του. Καὶ ἔπειτα... σήμερον ἔχω διαύγειαν νοός, ὅπως λέγουσιν οἱ ὑπνοβάται... ἔχω διαύγειαν νοός, διότι εἶμαι εὐθυμος. Καθήσαστε, φίλτατε, καὶ διηγηθῆτέ μοι τὴν μικρὰν ἱστορίαν σας.

Ὁ ἔμπειρος ὑπάλληλος διηγήθη πάραυτα λεπτομερῶς καὶ σαφῶς ἀπάσας τὰς περιπετείας, αἰτινες τὴν παρελθούσαν νύκτα, ἔθεσαν εἰς κίνησιν τὸ ἀνώτερον προσωπικὸν τῆς ἀστυνομίας. Οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην λεπτομέρειαν παρέλειψε, πρέπει δὲ νὰ εἶναι τις τοῦ ἐπαγγέλματος, ἵνα ἐκφράζηται τόσο σαφῶς.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ἠκρόασθη μετὰ πολλῆς προσοχῆς, κλείων τοὺς ὀφθαλμούς, ὅπως ἔχη προσηλωμένα τὰ ὦτα, καὶ ἀποφεύγων ἐπιτηδείως νὰ διακόψῃ αὐτόν.

— Τοῦτο εἶνε ὄλον; ἠρώτησεν, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ διήγησις.

— Ἀπολύτως. Ὁ συλληφθεὶς εἶνε εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἡ γυνὴ εἰς τὴν Μόργην. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐπέφερεν ἀκόμη λέξιν, ἡ δὲ αὐτοψία τῆς γυναικὸς οὐδεμίαν ἄλλην νέαν ἔνδειξιν μᾶς ἐχορήγησε παρὰ μόνον ὅτι ἐφρονεῦθη μετὰ δύο ὥρας ἀπὸ τὸ φαγητόν.

— Πράγματι, ἡ περίπτωσις εἶνε ἀρκετὰ περίεργος. Εἶνε ἀληθὴς λογογράφος.

— Τοῦ ὁποίου τὴν λύσιν θὰ εὑρετε, εἶμαι βέβαιος.

— Δὲν ἤξεύρω ἀκόμη τίποτε, καὶ ὅπως δῆποτε δὲν ἔχω ἀκόμη αὐτὴν τὴν λύσιν. Ἐχω ἤδη σχηματίσει ἰδέας τινὰς... βάσεις συλλογισμῶν... ὅρια ἀφετηρίας... ἀλλ' οὐδὲν πλέον.

— Εἶνε αὐτὴ ἡ δάμα τῆς πίκας.

— Τοῦτο εἶνε τι ἢ δὲν εἶνε τίποτε. Ὁ δολοφόνος ἴσως ἠθέλησε νὰ σὰς ἀποπλανήσῃ ἀπομιμούμενος δικαστικὰς μυθιστορίας. Ἐν τούτοις, ἡ δάμα τῆς πίκας δύναται νὰ σὰς χρησιμεύσῃ ἀργότερα... ὅταν ἡ ταυτότης τοῦ θύματος ἀναγνωρισθῇ.

— Ναι, ἡ ἀναγνώρισις... τοῦτο εἶνε τὸ κυριώτερον... τὸ πτώμα θὰ ἐκτεθῇ ἀπόψε.

— Ἐγὼ δὲν θὰ ἤρχιζον ἐκ τοῦ σημείου τούτου.

— Ἀληθῶς; ἀνέκραξεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ὄλως ἐκπληκτος.

— Ὅχι, θὰ τὸ ἐταρίχευον καὶ θὰ τὸ ἐξεθετον ἀργότερα.

— Τότε, ἐκ τίνος σημείου θ' ἀρχίζατε τὴν ἐπίθεσιν;

— Ὁφείλω ἐν πρώτοις νὰ σὰς εἶπω, ὅτι, κατὰ τὴν γνώμην μου, ὁ συλληφθεὶς εἶνε πραγματικῶς κωφός, καὶ ὅτι δὲν διεδραμάτισεν εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν ἢ πρόσωπον ὄλως ἀσήμαντον. Ἐρχομαι μάλιστα νὰ πιστεύσω ὅτι δὲν ἐγνώριζεν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔφερον.

— Εἶμαι τῆς γνώμης σας, ἐκτός τοῦ τελευταίου τούτου ἀντικειμένου. Μοὶ φαίνεται δύσκολον νὰ παραδεχθῶ ὅτι ὁ κατεργάρας αὐτὸς δὲν εἶνε συνένοχος τοῦ φόνου.

— Δύναται νὰ εἶνε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ δολοφόνου, χωρὶς νὰ εἶνε καὶ συνένοχός του. Ἄς ἐπαναλάβωμεν τὴν σκηνὴν τῆς συλλήψεως. Εἰς πολίτης διέρχεται, τὰς χεῖρας ἔχων ἐν τοῖς θυλακίοις, τὴν ὁδὸν Κορβισάρ, τὴν τρίτην ὥραν τῆς πρωίας, καθ' ὃν καιρὸν τὸ ψῦχος εἶνε δριμύ καὶ ἡ χιών πίπτει ἀφθονος. Δέκα πέντε βήματα ὀπισθεν αὐτοῦ ἔρχεται ὁ κομίζων τὸ κιβώτιον, καὶ τὸν συλλαμβάνουν. Ὁ πολίτης ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του, ἐπιθαίνει ἀμαξίης, ἡ ὁποία περιμένει αὐτὸν εἰς τὸ βουλευτάρτον τῆς Ἰταλίας, καὶ ἡ ἀμαξία ἀναχωρεῖ δρομαίως. Μοὶ εἶπατε πρὸ μικροῦ ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἤκουσαν τὸν κρότον τῶν τροχῶν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Τὸν πολίτην ἄρα ὤφειλον νὰ συλλάβωσιν.

— Αὐτὸ φρονῶ καὶ ἐγώ. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; Δὲν δύναται κανεὶς νὰ τὰ συλλογίζεται ὄλα.

— Ὡ! δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μεμφθῇ τις αὐτούς. Ἐπρεπε νὰ εἶνε μάντις διὰ νὰ μαντεύσουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ ἀρπάγια ἔφερε πτώμα ἐπὶ τῶν νώτων αὐτοῦ. Εἶνε ἤδη κατόρθωμα ὅτι ἐσκέφθησαν νὰ τὸν ὀδηγήσωσιν εἰς τὸν σταθμόν. Τώρα ἔρχομαι εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦ λόγου μου. Ὁ δολοφόνος προετίθετο προφανῶς νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ πτώμα. Διὰ τίνος μέσου, τὸ ἀγνοῶ, φαίνεται ὅμως πιθανόν ὅτι ἐσκόπει νὰ θέσῃ αὐτὸ ἐντὸς τῆς ἀμαξίης ἐκεῖνης, ἡ ὁποία περιέμενεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ Κορβισάρ, καὶ νὰ τὸ ἀποστείλῃ ἐκτός τῶν Παρισίων...

— Συγγνώμην, ἔχω δύο παρατηρήσεις νὰ σὰς κάμω. Διατί δὲν διέταξε τὴν ἀμαξίαν νὰ σταθμεύσῃ πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας, ἔνθα διεπράχθη ὁ φόνος; Βεβαίως ἡ γυνὴ ἐφρονεῦθη ἐκ πτώμα εἰς δάμα ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ. Καὶ ἔπειτα, διατί ἡ δάμα αὐτὴ τῆς πίκας;

— Ἐὰν τοῦτο δὲν ἐγένετο πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ν' ἀποπλανήσῃ τὰς καταδιώξεις ἐν περιπτώσει συλλήψεως τοῦ κομιστοῦ, ἴσως εἶνε σημεῖον συμπεφωνηθὲν μεταξὺ τοῦ ἐπιφορτισμένου νὰ δεχθῇ τὸ κιβώτιον συνενόχου... εἰς τι μέρος... εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς τινὰ ἔπαυλιν. Αὐταὶ εἶνε ἀπλαῖ εἰκασίαι, ἀς ἡ συνέχεια τῆς ἀνακρίσεως θὰ διεψύσῃ ἴσως. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν πρώτην παρατήρησιν, αὐτὴ εἶνε παιδαριώδης. Ὁ διοργανωτὴς τῆς ὑποθέσεως, ὅστις πρέπει νὰ εἶνε ἄνθρωπος ἰκανώτατος, δὲν θὰ εἶχε τὴν ἀπερισκεψίαν νὰ φέρῃ τὴν ἀμαξίαν του πρὸ τῆς οἰκίας, ἔνθα ἡ πράξις ἐξετελέσθη. Ὑποθέτω ὅτι δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς τοὺς γείτονας νὰ τὸν παρατηρήσωσι.

— Φρονεῖτε ὅτι ἐπροτίμησε νὰ διέλθῃ πεζὸς μίαν ἢ περισσοτέρας συνοικίας τῶν Παρισίων, ἀκολουθούμενος ὑπὸ ἄνθρωπου φέροντος ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ πτώμα;

— Μὴ λησμονῶμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε κωφάλαλος, καὶ ὅτι, ἐν περιπτώσει δυστυχήματος, ὁ φονεὺς εἶχε πάντοτε ἐξησφαλισμένην τὴν ἀπόδρασιν. Τοῦτο ἀκριβὲς καὶ συνέβη. Ἴδου! θὰ σὰς ἀνασκευάσω τὴν ὑπόθεσιν, ὅπως ἐγὼ τὴν ἐνοῶ. Ὁ δολοφόνος οὗτος, ὅστις δὲν μοὶ φαίνεται ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος δολοφόνων, διότι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, εἶνε πλούσιος, ὁ δολοφόνος οὗτος θέλει νὰ φονεύσῃ μίαν γυναῖκα, διὰ λόγους εἰς ἐμὲ ἀγνώστους. Δὲν ἐφθάσαμεν ἀκόμη εἰς τοὺς λόγους. Ἐχει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ ἓνα κωφάλαλον. Εἰς κωφάλαλος εἶνε πολὺ ὠφέλιμος, πρὸ πάντων ὅταν δὲν ἤξεύρει μήτε ν' ἀναγινώσκῃ μήτε νὰ συνεννοῆται διὰ σημείων. Φέρει αὐτὸν μαζὺ του, καὶ πηγαίνουν εἰς τὸν οἶκον τῆς γυναικὸς, καθ' ἣν ὥραν ἐγνωρίζεν ὅτι θὰ εὔρῃ αὐτὴν μόνην, καὶ ἀφίνει αὐτὸν εἰς τὴν θύραν. Αὐτός, εἰσέρχεται, διαπραττεῖ τὸν φόνον, καὶ θέτει τὸ πτώμα ἐντὸς κιβωτίου, ὅπερ εὐρίσκει ἐκεῖ πρόχειρον... Μοὶ εἶπατε ὅτι ἦτο κιβώτιον γυναικεῖον... φορτῶνεται αὐτὸ ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ ἐξέρχεται

χωρὶς νὰ ἴδῃ αὐτὸν κανεὶς... ἡ οἰκία δὲν ἔχει βεβαίως θυρωρόν... εἶνε ἴσως ἐξ ἐκείνων τῶν οἰκιῶν, τὰς ὁποίας οἰκοδομοῦν ἐξεπίτηδες διὰ τὰς κοκότας, αἵτινες ἀρχίζουν τὸ στάδιόν των... ἐπανευρίσκει τὸν βωβόν, πρὸς ὃν παραδίδει τὸ φορτίον, κάμνει σημεῖον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, καὶ... γνωρίζετε τὰ λοιπὰ.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! ἐὰν αὐτὰ δὲν εἶνε ἀληθῆ, εἶνε ὅμως πιθανά... αἱ σκέψεις εἶνε ὀρθαί... ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶνε πόθεν ν' ἀρχίσωμεν τὴν ὑπόθεσιν. Δὲν βλέπω τὸν μῖτον τοῦτον... καὶ μόνον ὑμεῖς δύνασθε νὰ μοὶ δείξετε αὐτόν.

Σ'

— Τὸν κρατεῖτε.

— Πῶς τοῦτο;

— Ὁ μῖτος εἶνε ὁ βωβός.

— Ἄλλ' ἀφοῦ σὰς λέγω ὅτι δὲν θέλει ἢ δὲν δύναται νὰ ὀμιλήσῃ, ἀφοῦ ὑμεῖς ὁ ἴδιος φρονεῖτε ὅτι οὐδὲν δυνάμεθα νὰ ἐξαζώμεν ἀπὸ αὐτόν.

— Συγγνώμην! Φρονῶ ὅτι δὲν θὰ σὰς εἶπῃ τίποτε, φρονῶ ὅμως ἐπίσης, ὅτι, ἄκων δύναται νὰ σὰς μαρτυρήσῃ πολλὰ πράγματα.

— Ἐξηγηθῆτε, σὰς παρακαλῶ.

— Ἐξηγοῦμαι. Ὁ βωβός αὐτὸς δὲν ἔπαισεν ἐκ τῆς σελήνης εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, δὲν ἔχει οὕτως; Ἐξῆ ἄλλου πρὶν συλληφθῇ. Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δολοφόνου, ἢ εἰς ἄλλο μέρος, τοῦτο ὀλίγον μᾶς ἐνδιαφέρει. Ὅταν μάθετε ποῦ ἔξῃ, θὰ γνωρίζετε ποῦ εἶνε καὶ ποῦ ὅπου συναναστρέφεται. Πρὸ παντὸς λοιπὸν πρέπει νὰ βεβαιωθῆτε περὶ τῆς αὐτότητος τοῦ βωβοῦ.

— Ἐστῶ! ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε πρᾶγμα εὐκόλον. Δὲν δύναμεθα βεβαίως νὰ τὸν ἐκθέσωμεν εἰς τὴν Μόργην. Εἶνε τὸσον ἐν τῇ ζωῇ, ὅπως ὑμεῖς καὶ ἐγώ.

— Καὶ τοῦτο εἶνε εὐτύχημα. Ἐὰν ἦτο ἀποθαμένος θὰ σὰς συνεβούλευον νὰ παραιτηθῆτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

— Εὑρετε λοιπὸν κανὲν καλὸν σχέδιον;

— Ναι, κάλλιστον μάλιστα, τὸ ὅποιον θεωρῶ ὡς ἀλάνθαστον.

— Φίλτατε κύριε Λεκά, μᾶς σώζετε τὴν ζωὴν, καὶ εἶμαι ἐπιφορτισμένος νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ἐὰν θέλετε νὰ μᾶς συνδράμετε...

— Διὰ τῶν συμβουλῶν μου, ὅσας θέλετε, διέκοψεν ὁ ἀγαθὸς γέρον θέλων νὰ δώσῃ πέρας εἰς τοὺς ὑπαινεγμοὺς τοῦ ἀνωτέρου ὑπαλλήλου. Ἐπιτρέψατέ μοι δύο ἐρωτήσεις πρὶν σὰς ὑποδείξω τὸ μέσον, τὸ ὅποιον σὰς προτείνω. Μοὶ εἶπατε ὅτι ὁ βωβός δὲν παρευρέθη εἰς τὸ ἀνοιγμα τοῦ κιβωτίου. Εἴσθε βέβαιος ὅτι ἀγνοεῖ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ;

— Σὰς διαβεβαιῶ, ὅτι ἂν τὸ γνωρίζῃ δὲν τὸ ἔμαθε μετὰ τὴν σύλληψιν του.

— Ἀξιόλογα. Τώρα, τί εὔρον ἐπ' αὐτοῦ ὅταν τὸν ἀνερεύνησαν.

— Ἐπὶ τὰ σόλδια, ἐν χονδρομάχαιρον, ὅπως ἐκεῖνα τὰ ὅποια πωλοῦν εἰς τὰς ἀ-

γοράς τῶν ἐπαρχιῶν, καὶ χονδρὸν τεμάχιον ἀνθρακος.

— Ἀνθρακος! ἐπανελάβην ὁ κύριος Λεκὸκ. Τοῦτο ἴσως χρησιμεύσει ἀργότερα. Ἐν τῷ μεταξύ, ἰδοὺ τὸ σχέδιον. Πρέπει, χωρὶς νὰ χάσετε ὦραν οὔτε στιγμήν, ν' ἀπολύσετε τὸν νέον.

— Νὰ τὸν ἀπολύσωμεν! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Νὰ τὸν ἀφήσωμεν ἐλεύθερον!

— Θεέ μου, ναί! εἶπεν ἀταράχως ὁ ἀγαθὸς γέρον, συστρέφων τοὺς μεγάλους δακτύλους τῶν χειρῶν.

— Ἄς ἴδωμεν, κύριε Λεκὸκ, τὸ ἐσκέφθητε καθόλου... ἢ θέλετε νὰ ἀστειευθῆτε μαζύ μου; Πῶς! μὲ συμβουλευέτε ν' ἀφήσω ἐλεύθερον ἀνθρωπον, ὅστις θὰ ἔχη τοῦλάχιστον δέκα ἐτῶν δεσμά, ἂν δὲν καταδικασθῆ ὡς κύριος αὐτουργός!

— Σὰς συμβουλευώ νὰ τὸν ἀπολύσετε, ἀλλὰ σὰς συμβουλευώ ἐπίσης καὶ νὰ τὸν παρακολουθήσετε.

— Τώρα ναί, ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ. Ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει, φρονεῖται ὅτι, παρακολουθοῦντες αὐτόν, θὰ μάθωμεν ποῶς εἶνε;

— Δὲν τὸ φρονῶ, εἶμαι βέβαιος.

— Τὸ σχέδιον εἶνε καλόν, δὲν ἀντιτείνω, μολονότι δὲν εἶνε νέον.

— Τὸ ἐφεῦρον πρὸ δέκα πέντε ἐτῶν, τὸ μετεχειρίσθη τρίς, καὶ πάντοτε ἐπέτυχον.

— Δι' ὑμᾶς, τὸ πιστεύω, ἀλλ' ὅλοι δὲν ἔχουν τὴν ικανότητά σας.

— Διὰ νὰ ἀκολουθήσωσιν ἕνα ἀνθρωπον, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ; Ἀστειεύσαθε! Εἰς τὸ ἐπάγγελμά μας ἡ παρακολούθησις εἶνε ἡ κοινότερα ἐργασία. Εἶμαι δὲ πεπεισμένος ὅτι ἔχετε ἀκόμη ἐμπείρους ὑπαλλήλους διὰ νὰ ἐργασθῶσι δεόντως.

— Ἀναμφιβόλως... ἀναμφιβόλως... μόνον, ἂν ἠδυνάμην νὰ ἐργασθῶ ὁ ἴδιος, τοῦτο θὰ ἦτο τὸ καλλίτερον. Δὲν εἶνε ὅμως δυνατόν, διότι ὁ βωβὸς μὲ γνωρίζει.

— Τοῦτο μόνον σὰς στενοχωρεῖ!.. Εἰς τὴν ἐποχὴν μου δὲν θὰ ἐδυσκολευόμην νὰ μεταμφιεσθῶ τόσο ἐπιτυχῶς, ὥστε ὁ παρακολουθούμενος θὰ μὲ ἤρωτα νὰ τῷ δεῖξω τὸν δρόμον, χωρὶς νὰ μὲ γνωρίσῃ.

— Ὑμεῖς, ἀγαπητέ μοι Λεκὸκ, ἐργάζεσθε ἀπὸ κλίσιν, ἐμὲ ὅμως μ' ἐμποδίζει ἡ ἐπίσημος θέσις μου. Διὰ τοῦτο ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐμπιστευθῶμεν τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἀνθρωπον, ὅπως ὑμεῖς.

— Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν οὐδόλως περὶ τούτου, καὶ ἄς ἐπανελάθωμεν εἰς τὸ σχέδιόν μου. Ἐὰν γείνη χρῆσις αὐτοῦ, δύο τινὰ δύνανται νὰ συμβῶσιν. Ἐν πρώτοις, ὁ ἀνθρωπος δύναται νὰ ἐξαπατήσῃ τοὺς παρακολουθοῦντας αὐτόν καὶ ν' ἀποδράσῃ. Ἄλλ' ὑπάλληλοι, οἵτινες θ' ἀφήσωσι νὰ ἐμπαιχθῶσι τοιουτοτρόπως, εἶνε ἀποβλητέοι, πιστεύω δὲ ὅτι οἱ ὑπάλληλοί σας δὲν θὰ κάμωσι τοιαύτην ἀνοησίαν. Ἀκούθως, ὁ ἀνθρωπος, ἂν εἶνε κακοῦργος, δύναται νὰ ὑποπτευθῆ ὅτι τὸν παρακολουθοῦν, καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ σὰς ἀποπληγήσῃ. Παρηκολούθησα ἄλλοτε ἕνα τοιαύτον, ὅστις μ' ἐκούρασεν ἀρκετά, καὶ τὸν ὅποιον ὅμως ἐπὶ τέλους κατῴρθωσα νὰ συλλάβω. Ἐὰν ἴδωσιν ὅτι ὁ φίλος θέλει νὰ κάμῃ τὸν πανοῦργον, δὲν ἔχουν ἢ νὰ συλλάβωσι καὶ νὰ φυλακίσωσιν αὐτόν ἐκ νέου. Ἡ δοκιμὴ δύναται νὰ μὴ ἐπιτύχῃ, δὲν κοστίζει ὅμως καὶ τίποτε. Ἄλλως τε, ἂν αἱ πληροφορίες, τὰς ὁποίας μοι ἐδώσατε εἶνε ἀκριβεῖς, σὰς ἐγγυῶμαι ὅτι παρόμοιον δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε μὲ τὸν ἀνθρωπὸν σας. Εἶνε κωφάλαλος, τοῦτο εἶνε ἀποδεδειγμένον. Ἄρα οὐδὲν ἐκ τῶν διατρεξάντων ἐννόησεν, ἀφότου τὸν κρατεῖτε εἰς τὰς φυλακάς. Δὲν εἶδε τὸ περιεχόμενον τοῦ κιβωτίου, καὶ δι' οὗς λόγους σὰς ἐξέθεσα, φρονῶ ὅτι τὸ ἀγνοεῖ. Τούτου τεθέντος, οὐδόλως θέλει ἐκπλαγῆ, ἂν ἀφήσωσιν αὐτόν ἐλεύθερον, καὶ θ' ἀπέλθῃ χωρὶς τὴν ἐλάχιστην ὑπόνοιαν. Ἀποῦ ἐξέλθῃ, πρέπει ἀναγκαίως νὰ ὑπάγῃ ὅπου δήποτε, καὶ ὅταν ὀδηγήσῃ τοὺς ἀνθρώπους σας εἰς τὴν θύραν οἴκας δήποτε οἰκίας, τότε ἡ ἐκβάσις εἶνε ἐξησφαλισμένη. Σὰς συνιστῶ μόνον νὰ ἐφοδιάσετε τοὺς ἀνθρώπους σας μὲ τ' ἀναγκαῖα χρήματα, διὰ νὰ μὴ μείνωσι καθ' ὁδὸν ἂν ὁ βωβὸς ἀπέλθῃ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, ὅπως τοῦτο εἶνε πιθανόν νὰ συμβῆ, ἐπειδὴ πολὺ ὑποπτεύομαι, ὅτι αὐτὸς δὲν κατοικεῖ εἰς τοὺς Παρισίους.

— Δὲν θ' ἀναχωρήσῃ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, διότι δὲν ἔχει χρήματα.

— Τοῦτο εἶνε ἀληθές. Ἐλησμόνου ὅτι δὲν ἔχει παρὰ μόνον ἐπτὰ σόλδια εἰς τὰ θυλάκιά του. Ἐν τούτοις ὅμως πιθανόν νὰ διέλθῃ τὰ προϋλκία καὶ ν' ἀπέλθῃ πεζὸς εἰς τὴν ἐξοχὴν. Οἱ ἀνθρωποὶ σας πρέπει νὰ ἔχουν τὰ μέσα, ὥστε νὰ μὴ ἀναγκασθοῦν νὰ ἐγκαταλείψωσιν αὐτόν.

— Τοῦτο εἶνε εὐκολόν, μόνον...

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

EMMA FERRUGGIA

Η ΚΑΒΟΤΑ ΤΟΥ ΧΑΝΤΕΛ

διήγημα

Σύνθεσις διαβολικῆ, ἐκρηξίς γελώτων, ἐν ἀρχῇ μὲν παταγώδης, ὕστερον δὲ σιγηλή, ἀσθενεστάτη, μόλις αἰσθητή, ἀλλ' ἀλματική καὶ εἰρωνικωτάτη. Ἡ βάρβιτος πονηρῶς καὶ σαρδονικῶς ὀλισθαίνει, τὰ τετράχορδα παιζοῦσι, χαριεντίζονται καὶ μετὰ λεπτότητος ἐμπαιζοῦσι. Σύνθεσις, ἥτις προξενεῖ ρῆγος... νομίζεις ὅτι εἶνε φρικασίαις κολασμένων.

Ἡ μουσικὴ ἦρατο θρίαμβον ἐν τῷ εὐρυτάτῳ θεάτρῳ. Ἐν τῇ ἐρυθροχρῶσῳ κορωνίδι τῶν θεωρείων αἱ κυρίαὶ ἀκίνητοι, σιωπηλαί, φαίνονται μαγευθεῖσαι ἐκ τῆς ἀλλεπαλλήλου ταχύτητος τῶν μαγικῶν φθόγγων, καὶ ἀναμφιβόλως τινὲς ἐξ αὐτῶν ὠνειροπόλουν.

— Ὠραία... Ὠραία, ἐψιθύρισε ἡ κυρία Παῦλα.

Ὁ Μάριος ἀπήντησε:

— Θελκτικωτάτη.

Ἡ ἑτέρα κυρία, ἡ καθημένη ἀπέναντι τῆς κυρίας Παύλας, οὐδ' ἐκινεῖτο κἄν.

Ἦτο ὠχρὰ εἶχε κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ἐφαίνετο δὲ κοιμημένη. Ἀπῆλαυε τῆς μουσικῆς; ἠνοχλεῖτο ἐξ αὐτῆς; ἐσκέπτετο; οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ. Ἡ ἀκίνησία ἐκεῖνη ἐξηρέθιζε τὸν Μάριον.

Ἡ γυνή, ἧς οὐδὲ τὸ ὄνομα ἐγνώριζε, τὸν ἀνοήχει.

— Σοὶ ἀρέσκει; ἐψιθύρισε ἡ κυρία Παῦλα, ἐγγίζουσα τὸν βραχίονά του διὰ τοῦ ἀπαλοῦ ἐκ πτίλων φαιῶν ριπιδίου της.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ δυσανασχετῶν νέος.

— Τί ἰδιοτροπία εἶνε αὐτὴ πάλιν. Κύτταξέ την καλά.

Ὁ Μάριος ἐθεώρησεν ἐκ νέου τὴν σιωπηλὴν κυρίαν.

Εἶχε τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα... ἡ αὐτὴ ἀκατάληπτος ἔκφρασις, ἡ αὐτὴ ἀκίνησία. Δὲν τῷ ἤρεσκε καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Ἐχετε ἄδικον, πολὺ ἄδικον. Ἐγὼ τὴν εὐρίσκω τρομεράν!

— Τρομεράν; ὑπὸ ποίαν ἐποψίν.

— Ἰδοὺ ὅ,τι δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ἐξηγήσω...

— Ἀλλὰ ποία εἶνε;...

— Θὰ σοὶ τὸ εἶπω κατόπιν. Σιωπὴ χειροκρότησε.

Ἡ Καβότα εἶχε παύσει, ἡ συναυλία ἐτελείωσεν. Οἱ ἄνδρες ἐχειροκρότουσιν μετὰ φρενήτιδος, αἱ κυρίαὶ ἠτοιμάζοντο ν' ἀναχωρήσωσιν. Οἱ μουσικοὶ ἐξήρχοντο, ἐνῶ ὁ διευθύνων διδάσκαλος, μικρὸς καὶ γελοῖος, νῆχαρίσται· εἰσέτι ἐκ τῆς ἑδρας του, περιστρέφων τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς νευροσπαστον.

— Παῦλα, δύνασαι νὰ μοὶ προμηθεύσῃς τὴν Καβόταν τοῦ Χάντελ διὰ κλειδοκύμβαλον; εἶπεν ἡ ἀγνωστος ἐφευρόμενη.

— Ἀναμφιβόλως, Βάνδα, θὰ σὰς τὴν φέρῃ ὁ κύριος, ἀπεκρίθη ἡ Παῦλα ταχέως, δεικνύουσα τὸν Μάριον.

Ὁ Μάριος ὑπεκλίθη, ἐνῶ ἡ Βάνδα ἐστρεφεν, ἵνα τὸν θεωρήσῃ — ψυχρῶς. Κατόπιν κατῆλθε τὴν κλίμακα, διῆλθε τὴν εἴσοδον τοῦ θεάτρου, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, ἡ δὲ Παῦλα τὴν παρηκολούθει στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Μαρίου.

Ἀμαξὰ περιέμενε τὴν ξένην κυρίαν, ἥτις ἀνῆλθε ψυχρὰ καὶ ἀγέρωχος, χαριετίσασα μόνον δι' ἐλαφρῶς κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

— Τί ἔκαμες, φίλη μου! ἐγὼ θὰ τῆς ὑπάγω τὴν μουσικὴν; ἄ, ὄχι, ἐν τιμῇ, ὄχι, ἀπαλλάξατέ με νὰ ἴδω ἐκ νέου τὴν γυναικα ἐκεῖνην, τὴν μισῶ.

Ἡ Παῦλα ἐμειδίασε.

— Νὰ σὰς ἀπαλλάξω; Ἀλλὰ σεῖς καταπατεῖτε πάντα ἱποτισμόν. Πηγαίνετε, σὰς παρακαλῶ, σήμερον τὴν ἐκρίνατε κακῶς. Πρέπει νὰ τὴν ἰδῆτε καὶ πάλιν... ἄλλως τε αὐτὴ σὰς περιμένει.

— Μὲ περιμένει; ἀλλὰ δὲν μὲ γνωρίζει καθόλου! πῶς ὀνομάζεται; Δὲν μὲ παρουσιάσατε.

— Μετὰ τῆς Βάνδας δὲν εἶνε ἀνάγκη παρουσιάσεως.

— 'Επί τέλους ποία εἶνε ;

— Καλὰ - καλὰ δὲν τὴν γνωρίζω, μοὶ τὴν ἐσύστησεν ἡ ἐκΦλωρεντίας μαρκησία Ροσαλβόνι, γνωρίζω ὅτι εἶνε πλουσία, ὠραία καὶ χαριεστάτη. Ψυχολογήσατε ἐπ' αὐτῆς.

— 'Εγώ, κυρία Παῦλα, δὲν εἶμαι μυθιστοριογράφος καὶ αἱ ψυχολογικαὶ σπουδαὶ δὲν με ἐνδιαφέρουν. Σὰς ἐξομολογοῦμαι ὅτι ἡ ἐντολή σας δὲν μοὶ εἶνε τόσο εὐχάριστος . . . καὶ ποῦ κατοικεῖ ἡ κυρία ;

— 'Η Βάνδα Βενακὶν κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Καρμελιτανῶν, τὸ πρῶτον μέγαρον δεξιᾶ, πλησίον τῆς πλατείας Κορβέντο· πηγαίνει τε αὖριον τὸ ἐσπέρας.

'Η κυρία Παῦλα ἐν τούτοις εἶχε φθάσει πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας τῆς.

— 'Επαναβλεπόμεθα, εἶπεν αἴφνης σταματήσασα.

— Χαίρετε, ἀπεκρίθη ὁ Μάριος ὑποκλίνας, ὅπως ἀπασθῆ τὴν ὠραίαν χειροκτιοφόρον χειρὰ τῆς.

'Η κυρία ἐθεώρησεν ἐπὶ στιγμὴν τὸν φίλον τῆς καὶ ἐπρόσθεσε γελῶσα :

— Προσέξατε μήπως ἐρωτευθῆτε τὴν Βάνδαν.

— 'Α, μὴ φοβεῖσθε ! ἀνεφώνησεν ὁ Μάριος.

Εἶτα δὲ δι' ἐρωτοτρόπου κινήσεως :

— 'Ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει ὅτι σὰς ἀγαπῶ.

— Μὴ με κάμνετε δὰ νὰ γελῶ τόσο. 'Ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει ὅτι εἶσαι παιδίον, ὅτι ἐγὼ εἶμαι τεσσαράκοντα ἐτῶν καὶ ὅτι ἤρμοζε κάλλιστα νὰ εἶσαι τέκνον μου . . . Χαίρετε !

*

**

Τὴν ἐπομένην ἐσπέραν ὁ Μάριος, ἂν καὶ κκοδιάθετος, ἐπορεύθη εἰς τὸ μέγαρον τῆς Βάνδας. 'Ὁ ὑπρέτης τὸν εἰσήγαγεν ἐν εὐρυτάτῃ αἰθούσῃ, λαμπρῶς πεφωταγωγημένη καὶ πλήρῃ δροσερῶν ἀνθέων . . . Οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐκεῖ. Τὸν εἰσήγαγε κατόπιν εἰς μικροτέραν αἰθουσαν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ οὐδεὶς ὑπῆρχεν . . . 'Ὁ Μάριος περιέμενεν ἐνεὸς καὶ ἐρωτῶν ἑαυτὸν, τί τάχα ἐδήλου τοσαύτῃ μεγαλοπρέπειᾳ φωτὸς καὶ ἀνθέων ἐν τῇ εὐρυτάτῃ, ἀλλὰ καὶ ἐρήμῃ ἐκεῖνη αἰθούσῃ. Περιέφερε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν ἐπίπλων, τῶν ἀπαστραπτόντων ἐκ λεπτοτάτων χρωματισμῶν, ἐπὶ τῶν κυματιζόντων μεταξίνων παραπετασμάτων.

Πανταχοῦ ἀνέπνεεν ἐλαφρὸν ἄρωμα.

— Πολὺ ὠραία, ἐψιθύρισεν.

'Επὶ τοῦ ἀναλογίου τοῦ ἠνεφεγμένου κλειδοκυμβάλου, ὑπῆρχε μουσικὴ τοῦ Βοίτο, ἐπὶ χαμηλῆς δὲ τραπέζης, γερμανικὸν βιβλίον, κομφὸς ἐξ ὀστράκου χελῶνης κοπτῆρ καὶ λησημονηθεὶς δακτύλιος.

'Ὁ Μάριος ἔλαβε τὸν δακτύλιον, ἀλλ' οὐδὲ εἰς τὸν μικρὸν αὐτοῦ δάκτυλον εἰσῆρχετο.

'Εμειδίασεν. Οὐδεὶς ἤρχετο ἤρχετο νὰ φυλλομετρήσῃ τὸ γερμανικὸν βιβλίον, κατόπιν ἐξετύλιξε τὸν χάρτινον κύλινδρον, ἐφ' οὗ ἦτο γεγραμμένη ἡ μουσικὴ, ἣν ὁ ἴδιος ἐκόμιζε, καὶ ταχέως σκέψις διήλθε

τοῦ νοῦ του . . . τὸ κλειδοκύμβαλον τὸν εἴλκυεν.

'Ἐδίστασεν, ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε ψιθυρισμόν, ἀλλὰ τίποτε . . . ἀπεφάσισε.

'Ενόμιζέ τις ὅτι τὸ κλειδοκύμβαλον ἐξερρηγνύετο εἰς γέλωτα, ὃ δὲ γέλως ἐκεῖνος ἀπωλέσθη ἐν τῷ θορύβῳ κκεντρεχέστων εἰρωνειῶν. 'Ὁ Μάριος παρεσύρετο ὑπὸ τῆς χαριεστάτης καὶ πρωτοτύπου ἐκεῖνης μουσικῆς συνθέσεως, ἣτις ἦτο πονηρὰ σκιαγραφία, θρίαμβος σκοτεινῆς θεότητος, ἢ μᾶλλον εἶπεῖν παράδοξος καὶ μαγευτικὴ ἀποκαλύψις τοῦ κακοῦ.

'Ὁ Μάριος ἐλθσμονεῖτο . . . αἴφνης ἤγειρε τὸ βλέμμα. Τὸ πρὸ αὐτοῦ ἀτοπτρον ἀντανέκλα φαιδρᾶν καὶ κομφῆν γυναικὸς μορφῆν, ἰσταμένης ὀρθίας πλησίον τοῦ μεταξίνου παραπετάσματος.

'Η μουσικὴ ἔπαυσε καὶ ὁ νέος ἐστράφη τεταραγμένος.

'Η Βάνδα ἐμεΐδια.

— Εὐγε ! ἀνεφώνησεν, αὐτὸς ὁ στεναγμὸς τῆς κολάσεως μοὶ ἀρέσκει.

Στεναγμὸς κολάσεως ; πολὺ ὀρθῶς εἶπεν. 'Αλλ' ὅποια παραδείσιος πνοὴ ἦτο αὕτη ! 'Υψηλῆ, ξανθῆ, ὠραία, κατάλευκα ἐνδεδυμένη, μὲ γυμνὸν τὸ στήθος καὶ τοὺς βραχίονας, μὲ τοὺς ἀδάμαντας περὶ τὸν λαιμόν, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς ἐσθῆτος . . .

'Η κυρία ἐξηκολούθει νεύουσα πρὸς τὸν Μάριον νὰ καθῆσθαι.

— Μοὶ ἐφέρατε τὴν Καθόταν καὶ εὐηρεστήθητε νὰ μοὶ παράσχητε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὴν ἀρρασθῶ ἐκ νέου ; εὐχάριστῶ. 'Ὁ κύριος ὀνομάζεται ; . . .

— Μάριος Δὲ-Σαλλάζαρ.

— Οἱ Δὲ-Σαλλάζαρ εἶνε ἰσπανικῆς καταγωγῆς, δὲν εἶνε ἀληθές ;

— Μάλιστα, κυρία . . .

'Ηθέλησε νὰ προσθέσῃ καὶ τι ἄλλο, πλὴν δὲν τὸ κατόρθωσεν.

'Επιθύμησεν αἴφνης ν' ἀναχωρήσῃ, ἔκαμε δὲ μάλιστα ἀπότομον κίνησιν ἐν τῇ μυροέσση ἐκεῖνη ἀμφοσφαίρα, ἐστενωχωρεῖτο, ὠχρία. 'Η Βάνδα τὸν ἐθεώρει ἔκθαμβος.

'Εκτακτον βλέμμα, σπανία ὠραιότης, κατατομὴ εὐθεῖα, ἐντελής, καὶ ταυτοχρόνως πονηρὸν πρόσωπον μὲ μεγάλους κυανοὺς ὀφθαλμούς, ἐπὶ τοῦ βλέμματος δὲ ἄστατος ἔκφρασις, φευγαλέα καὶ ἀκατάσχετος.

Αἴφνης οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνέλαμψαν εἰρωνικῶς. 'Ἰσως ἐνόησε τὴν ταραχὴν του καὶ ἠγέρθη ταχέως, ἔλαβε σιγάρα, ἄτινα προσέφερεν εἰς τὸν Μάριον λέγουσα :

— Βεβαίως καπνίζεις . . .

— 'Εχομεν καὶ ἐνικὸν τόσον ταχέως . . .

Καὶ ὅμως δὲν τὴν ἠνόησεν, ἐὰν δὲ τὸ αὐθαδὲς ἐκεῖνο στόμα τῷ ὠμίλει μετὰ περισσοτέρας οἰκειότητος ποσῶς δὲν θὰ ἐθαύμαζεν.

'Εκεῖνη ἐκάπνιζεν ἀπλήστως καὶ φυσικότατα ὡς ἀνῆρ. 'Εκάπνιζε μὲ κεκλιμένην πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν, ἀποκεκαλυμμένον ἔχουσα τὸν λαιμόν, ἐφ' οὗ οἱ ἀδάμαντες ἔριπτον φωτεινὰς γραμμάς.

'Ὁ Μάριος τὴν παρετήρει δάκνων τὸ

σθεσθὲν σιγάρον, ἀλλ' αἴφνης διήλθε τοῦ νοῦ του τὸ μενδιάμα τῆς Παύλας καὶ ἀνεμνήσθη τῶν λόγων τῆς :

« Προσέξατε μήπως ἐρωτευθῆτε τὴν Βάνδαν . . . »

[* Ἐπειτα τὸ τέλος].

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πολλοὺνται τὰ ἐσθὲ βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημεῖονται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

« Ἑλληνικὴ » ἔθμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου δρ. 5 (5,30)

« Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ », μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ δρ. 5 (5,30)

« Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης », μυθιστορία Π. Ζακόν δρ. 2,50 (2,70)

« Ὁ Ἰπότης Μάιος », μυθιστορία Ponson de Terrail δραχ. 2,50 (2,70).

« Ἡ διδασκάλισσα », μυθιστορία Βύγενείου Σὺν δραχ. 3 (3,20)

« Τὸ διάμειον Φρέαρ », μυθιστορία Pierre Sales δραχ. 4 (4,10.)

« Τὰ χάλια μας », κωμῆδία Π. Λαζαρίδου ἡθοιοῦ λ. 70 (80)

« Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν », μυθιστορία Ξαβιέ - δὲ - Μοντεπὲν (τόμ. 2) δρ. 3 (3,30)

« Ὁ παπᾶ - Κωνσταντίνος », μυθιστορία Ἀλεβῦ δρ. 1,50 (1,70)

« Ἡ Ἀδελφοῦλα », μυθιστορία E. Μαλώ (τόμοι 2) δρ. 2,50 (2,80)

« Τυχαῖον Συμβάν », διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου δρ. 4 (4,10)

« Τὰ Ὑπερῶνα τῶν Παρισίων », μυθιστορία Pierre Zaccone δρ. 4 (4,20)

« Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί », μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 4 [4,20]

« Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας », μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ Δρ. 3 (3,30)

Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (60)

» Σολωμοῦ » 50 (60)

» Βηλαρᾶ » 50 (60)

« Μαρία Ἀντωνιέττα », ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

« Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ », μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. 4,50 (4,60).

« Ὁ Μελόμουφο τῆς Σπιτζεβέργης », μυθιστορία Ξαβιέ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δρ. 4,50 [4,70]

« Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ », ἡτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα « Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννιστῶρων ». Τόμοι 2 Δρ. 5. [5,50]

« Αἱ Ἑθραὶ Μητέρες », μυθιστορία Catulle Mendès δρ. 1,50 (1,70)

« Τὰ Ἐκατομύρια τοῦ κ. Ἰωραμία », μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ (τόμ. 2) δρ. 7 (7,50)

« Ἡ Ἡρωὶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως », μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, ἐς δύο ὀγκώδεις τόμους Δρ. 4 [4 4,50]

« Ὁ Γιάννης », μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2 [2,20]

« Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων », μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

« Αἱ Φύλακες τοῦ Θεσαυροῦ », μυθιστορία Ἐμμ. Φονζαλές Δρ. 4,50 (1,70)

« Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλευτάρτου », μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο) Δρ. 3 (3,30)

« Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης », μυθιστορία H. Emille Chevalier Δρ. 4,50 (1,70)